

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 14, ÅRGÅNG 4

SOMMAREN 2015 (66 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fjortonde nummer. Detta publiceras den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma den 23 september 2015, år 66 i aquarius-epoken, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta sommarnummer bjuder vi som vanligt på läsning i flera avdelningar. Efter de två sedvanliga, Nyheter på våra hemsidor och Frågor av studerade, inleder vi i detta nummer en följetong, som vi låter löpa i minst två år framöver: *Växternas hemliga liv* – engelska originalets titel: *The Secret Life of Plants* – av Peter Tompkins och Christopher Bird, en bok som utgavs på svenska år 1976 av Lindqvists förlag men sedan många år varit slutsåld och i dag är mycket svår att komma över även antikvariskt. Denna bok skall inte förväxlas med den av Forums förlag år 1995 utgivna *Växternas hemliga liv* av David Attenborough – denna boks originaltitel var *The Private Life of Plants* – eller ytterligare en annan bok, utgiven 2002, som hade *Växternas hemliga liv* i undertiteln. Tompkins' och Birds bok är en nutida klassiker, som alldeles avgjort förtjänar att på nytt ges ut, om så bara elektroniskt som här, i synnerhet med tanke på alla de yngre läsare som tillkommit under de nästan fyrtio år som gått efter bokens utgivande, men även äldre som kanske lät boken gå sig förbi, när den först kom ut. Bokens värde för hylozoikstuderande torde stå klart från läsningens första början; den ger nämligen mängder av åskådliga exempel på att också växterna har ett slags medvetenhet och därtill många andra oanade förmågor.

JH är en yngre pytagoré, bosatt i Jonsered, som i senaste julnumret debuterade i vår tidskrift med den värdefulla uppsatsen *Ariadnetråden, kunskapen och metoden*. Nu återkommer han med *Kunskapens manifestation i människan*, en välbehövlig sammanfattning av ett antal centrala fakta och ideer.

Red. avser att då och då återkomma med översättningar ur *The Mahatma Letters to A. P. Sinnett*, den samling brev av två esoterikens mästare, K.H. och M., till teosoferna A. P.

Sinnett och A. O. Hume åren 1880–1884. Det var på grundval av dessa brev, som Sinnett kunde skriva sin bok *Esoteric Buddhism*, på svenska *De invigdes lära*, det första försök till framställning av esoterikens världsåskådning som någonsin tillåtits för publicering. För närmare upplysningar om denna brevväxling och omständigheterna kring denna hänvisas till *Kunskapen om verkligheten*, kapitel 3.4, och *Livskunskap Tre*, kapitel 5.17. I detta nummer av vår tidskrift publiceras brev nr XXIX, signerat M., då ett 45-jag. Brevet mottogs av Sinnett i oktober 1881, vid en tid då den huvudsakliga korrespondenten, M.:s kollega i planethierarkin K.H., just genomgick sjätte initiationen, förvandlingen från 45-jag till 44-jag, således var för tillfället ur stånd att upprätthålla brevväxlingen och bett sin broder M. att träda i hans ställe som korrespondent. M. åtog sig detta som en helig, broderlig plikt och beflitade sig framför allt om att söka reda ut några missförstånd, som uppstått hos Hume, väckt dennes misshag och misstanke och därför föranlett honom att skriva ett brev till M.:s lärjunge H. S. Olcott. Läsaren av dessa brev från våra äldre bröder i evolutionen gör nog klokt i att avstå från den alltför vanliga mänskliga tendensen att söka bedöma högre medvetenhet och förmåga än den egna. Planethierarkins medlemmar måste ju vid sina kontakter med oss frivilligt begränsa och sänka sig för att alls kunna nå oss på ett gemensamt meddelelseplan. Det är med andra ord uteslutet att vi människor skulle kunna ens tillnärmelsevis förstå dessa bjässar i medvetenhet och förmåga, dessa goda superintelligenser. Detta brev av M., det längsta av hans hand, är intressant av många olika grunder. Till exempel gör han i brevets början ett försök att beskriva hur högre medvetenhet uppfattar tankeutbyten, händelseförlopp och orsaker. Några uppgifter om omständigheterna för K.H.:s initiation lämnar han också. Vi får del av de äldre brödernas syn på varjehanda mänskliga företeelser såsom dispyter, misstänksamhet, sinnet för det löjliga och driften att håna också det ädlaste och finaste, känslighet för andras åsikter om den egna personen, självhävdelse, högmod och andra hinder för lärjungaskapet, liksom varför planethierarkins medlemmar inte önskar att människorna får några avgörande bevis för deras existens.

Vishetens långa tanke får avsluta detta sommarnummer.

Nyheter på våra hemsidor

På Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys officiella nätplats www.laurency.com skall en viktig nyhet noteras i den engelska avdelningen, nämligen att översättningen av *Livskunskap Fem* nu är fullbordad. Därmed är alla de åtta böcker av Laurency, som hittills utgivits på svenska, nu också översatta till engelska och samtliga hithörande texter publicerade på den officiella nätplatsen, varifrån de kan nedladdas av alla intresserade: *The Knowledge of Reality* (*Kunskapen om verkligheten*), *The Philosopher's Stone* (*De vises sten*), *The Way of Man* (*Människans väg*), *Knowledge of Life One* (*Livskunskap Ett*), *Knowledge of Life Two* (*Livskunskap Två*), *Knowledge of Life Three* (*Livskunskap Tre*), *Knowledge of Life Four* (*Livskunskap Fyra*) och *Knowledge of Life Five* (*Livskunskap Fem*). Därmed är emellertid inte sagt att dessa engelska texter, sedan de översatts, skulle föreligga i en slutgiltig fattning. Red. företar emellanåt revision av redan översatta och publicerade texter för att rätta upptäckta fel eller förbättra språket i största allmänhet. Så till exempel reviderades i höstas *The Knowledge of Reality* och i början av detta år tredje avdelningen av *The Philosopher's Stone* (*Esoteric Life View*). För drygt två år sedan avslutades en större revision, nämligen av *The Way of Man*. För närvarande pågår i samarbete med en amerikansk vän av hylozoiken en revision av *Knowledge of Life Two*. Varje nu pågående eller nyligen avslutad revision har en ganska lång förhistoria. Som exempel kan nämnas arbetet med *The Knowledge of Reality*. Red. översatte boken åren 1973–1979, varpå Förlagsstiftelsen tryckte den sistnämnda år. År 1996 gjorde red. en första revision av översättningen, redan 1999 en andra revision med särskild tanke på öppnandet av Förlagsstiftelsens officiella nätplats, vilket skedde i oktober 1999. Den revision som gjordes i höstas var alltså den tredje i ordningen. För framtiden planerade revisioner

avser andra avdelningen av *The Philosopher's Stone* och hela *Knowledge of Life One*.

Allt det sagda avser ju de engelska översättningarna av Laurencys texter. Finns då något att säga om arbetet med att utgiva alltjämt opublicerade skrifter av Laurency? På sistone har red. fått frågor av flera intresserade rörande det sista stora, alltjämt utgivna verket, nämligen Laurencys *Dagbok*. Svaret är att Förlagsstiftelsen förvisso avser att publicera denna, både såsom tryckt bok och på internet. Detta kommer dock att dröja flera år, eftersom arbetet med att redigera manuskriptet befinner sig i ett första begynnande skede. Något publiceringsår för *Dagbok* kan därför ännu inte anges.

Nyheter på vår hemsida www.hylozoik.se. Under den nya rubriken KONCENTRATION, MEDITATION, KONTEMPLATION har publicerats två texter: *Den långa tanken om koncentration, meditation, kontemplation* och *Den goda superintelligensens långa tanke*. I engelska avdelningen finns samma texter i översättning till detta språk. Under denna nya rubrik är ytterligare några texter i samma ämne planerade för senare publicering; detta gäller både svenska och engelska avdelningarna.

Texten *Om det kausala* har något reviderats och flyttats från ESOTERISK PSYKOLOGI till LJUSTEKNIK. Motsvarande förändring har gjorts också i den engelska avdelningen.

På vår systerhemsida www.veidos.se, engelska avdelningen, har engelska originaltexten till boken *Fjärde vägen* av P.D. Ouspensky publicerats, *The Fourth Way*.

Frågor av studerande

CK i Skövde har en fråga i anslutning till vad som sägs på ett ställe i *Livskunskap Två*, närmare bestämt i uppsatsen *Esoterisk psykologi*, kapitlet "Medvetenhetsutvecklingen":

Ju längre medvetenhetsutvecklingen fortskrider, desto snabbare ökas tempot i utvecklingen. Vad som på hela mänsklighetens barbarstadium kunde kräva tiotusentals inkarnationer, kan numera av en individ på detta stadium förvärfvas på ett par hundra. *Livskunskap Två* 10.9.3

Är det detta som kallas för utvecklingens kurva, att själva utvecklingen utvecklas?

Svar: Man kan kalla detta för att "själva utvecklingen utvecklas", men att kalla det för "utvecklingens kurva" är inte fullt exakt, ty det är för allmänt uttryckt; det är bättre att säga "utvecklingskurvans positiva lutning" eller dess "positiva kurvatur". Detta förklaras bäst med matematiska begrepp; vi får inte glömma vad Laurency säger på ett annat ställe i *Livskunskap Två* (1.2.8), nämligen: "Pytagoras' hylozoik är i själva verket ett matematiskt system, icke ett tankesystem i vanlig bemärkelse utan en matematisk beskrivning av verkligheten."

När vi matematiskt beskriver medvetenhetsutvecklingen såsom en kurva, har vi satt in denna kurva i ett koordinatsystem med två (matematiska) dimensioner. Den ena av koordinatsystemets båda axlar, den horisontala axeln (x-axeln), låter vi ange tiden, den andra axeln, den vertikala axeln (y-axeln), låter vi ange medvetenhetens nivå (hur denna sedan mäts och med vilket mått den anges, är en annan fråga). Om medvetenheten oavbrutet utvecklas, betyder det att motsvarande kurva oavbrutet stiger. För vilken punkt på kurvan vi än väljer gäller då att ju längre till höger punkten ligger, desto högre på kurvan ligger den. (Matematiskt uttryckt: y är en funktion av x, närmare bestämt en sådan funktion att ju större x är, desto större är också y.) Kurvan kan avse en enda individ eller en grupp individer, men den tolkas i båda fallen lika, nämligen att varje tidpunkt inom det tidintervall som kurvan avbildar och varje medvetenhetsnivå som individen eller gruppen nått (eller erövrat eller stadgats i – dessa tre är olika saker, som därför också måste framställas olika, matematiskt eller annorledes) under detta tidintervall kan återges såsom en punkt på kurvan.

Låt oss nu för en stund bortse från själva kurvan och betrakta bara en bestämd punkt på denna. En sådan punkt betyder ju ett mätvärde avseende medvetenhetsutvecklingen. Detta mätvärde är entydigt bestämt av punktens avstånd i sidled från den vertikala y-axeln – det motsvarar en bestämd tidpunkt – och dess avstånd i höjdlid från den horisontala x-axeln – det

motsvarar en bestämd medvetenhetsnivå (om sedan tillfälligt uppnådd, mer bestämt erövrade eller slutgiltigt stadgade är, som sagt, en annan sak). Om vi nu har bortsett från kurvan och betraktar bara punkten som sådan, inser vi att samma punkt kunde finnas också på en annan kurva med ett helt annat utseende. I själva verket kan vi tänka oss många – teoretiskt sett obegränsat många – sinsemellan olika kurvor, somliga mycket olika kurvor, vilka alla behöver ha bara en sak gemensam, nämligen att de alla möts i den bestämda punkt vi nyss talade om.

En annan dylik kurva kan till exempel vara brantare än vår första kurva eller den kan vara flackare eller rent av en kurva som buktar åt motsatt håll i jämförelse med vår första kurva. Dessa fyra kurvor med sin inbördes olikhet till formen – olika *kurvatur* eller lutning – är grafiska framställningar av fyra olika tänkbara vägar att nå en viss punkt, som är bestämd i två avseenden: tidpunkten och medvetenhetsnivån. Vad de fyra kurvorna beskriver är fyra processer, närmare bestämt fyra olika processer, i vilka medvetenhetsnivån förändras alltmedan tiden går. Två saker är gemensamma för alla fyra: att medvetenhetsnivån inte står stilla medan tiden går, utan förändras; och att vid den tidpunkt, vi valt att betrakta, samma medvetenhetsnivå nåts. I allt annat är processerna sinsemellan olika, nämligen vad gäller *hur mycket* medvetenhetsnivån förändras per tidsenhet och *åt vilket håll* – uppåt eller nedåt. Om vi utgår från den första kurvan, säger vi att den brantare kurvan framställer en hastigare stigning av medvetenhetsnivån, medan den flackare kurvan framställer en långsammare stigning, i båda fallen i jämförelse, som sagt, med den första kurvan. Den kurva som buktar åt motsatt håll framställer ingen stigning alls utan en sjunkning; således medan de tre första kurvorna beskriver ett slags medelmåttig, en hastigare respektive en långsammare medvetenhetsutveckling, framställer den fjärde kurvan ingen medvetenhetsutveckling alls, utan en process som tvärtom måste betecknas såsom medvetenhetsavveckling.

Det är en stor skillnad i den information vi får av bara en punkt i vårt koordinatsystem och av en kurva i detsamma. Det enda som punkten anger är att vid denna tidpunkt individen eller gruppen i fråga stod på denna medvetenhetsnivå. Vi får av blotta punkten ingenting veta om hur det var före eller efter denna tidpunkt. Den ger liksom bara en stillbild av en pågående process. Får vi flera punkter, som var och en anger två mätvärden – 1) en viss tidpunkt och 2) den då nådda medvetenhetsnivån –, får vi bättre besked; och får vi riktigt många punkter både före och efter den första, kan vi till sist förbinda dem alla till en kurva och erhåller därigenom en överblick över hur hela processen har löpt under hela den tid som motsvaras av kurvans längd från den första punkten längst till vänster till den sista längst till höger: avståndet mellan dessa båda punkter i sidled är måttet på hur lång tid som gått från första till sista mättillfället, och avståndet mellan de båda punkterna i höjddled ger oss skillnaden i medvetenhetsnivå mellan första och sista mättillfällena.

Vi sade ju nyss att enbart den information, vi får av en enda punkt på en kurva – utan någon vetskap om hur själva kurvan ser ut, det vill säga utan vetskap om några andra punkter före och efter denna enda –, är mycket liten; bara denna information: ”vid denna tidpunkt hade denna medvetenhetsnivå nåts”. Har vi däremot två punkter på ett visst inbördes avstånd, kan vi alltid förbinda dem med en rät linje. Denna räta linje mellan de två punkterna ger oss en grafisk bild av ett annat matematiskt värde, nämligen processens, i detta fall medvetenhetsutvecklingens, *genomsnittliga* hastighet. Om avståndet mellan de två punkterna i sidled motsvarar, säg, fyra hundra tusen år, och avståndet mellan punkterna i höjddled motsvarar 200 medvetenhetsnivåer, så betyder det att individen eller gruppen ifråga har utvecklats sin medvetenhet med den genomsnittliga hastigheten av 200 nivåer per fyra hundra tusen år eller, detsamma annorlunda uttryckt, 1 nivå per två tusen år.

Men genomsnittlig hastighet behöver icke vara densamma som den verkliga hastigheten vid varje tillfälle under den tid som mätningen sker. Den genomsnittliga hastigheten är (i stort sett) densamma som den verkliga hastigheten vid varje tillfälle endast i sådana fall, där hastigheten under hela processen varken ökar eller minskar utan hela tiden är (i stort sett) den-

samma. Men i det inledningsvis citerade stycket ur *Livskunskap Två* 10.9.3 talas inte om någon sådan jämn hastighet utan tvärtom om en hastighetsökning: ”Ju längre medvetenhetsutvecklingen fortskrider, desto snabbare ökas tempot i utvecklingen”.

Om vi i vårt koordinatsystem sätter in en kurva, som skall grafiskt åskådliggöra detta, måste en dylik kurva stiga brantare än den räta linje vi har dragit mellan första punkten och sista punkten. Den behöver inte stiga brantare än denna räta linje från första början, men den måste ha inlett denna brantare stigning innan den korsar den räta linjen i sista punkten. Ju brantare, ju snedare uppåt kurvan är i en viss punkt, desto hastigare går processen, medvetenhetsutvecklingen, vid just denna tidpunkt. Grafiskt åskådliggör man kurvans lutning i en viss punkt genom att dra en rät linje vid denna punkt på sådant sätt att denna linje inte skär kurvan utan bara nuddar vid den, *tangerar* den – denna linje kallas därför *tangent*. Matematiskt kallas motsvarande värde för *kurvans derivata* – tydligare: *kurvans förstaderivata* – med avseende på denna punkt. Vi tolkar alltså förstaderivatan för vilken punkt som helst på kurvan såsom ett mått på medvetenhetsutvecklingens hastighet vid den ifrågavarande tidpunkten.

Men det är ju hastighetsökning det handlar om, inte någon oförändrad hastighet. Det går således fortare och fortare; hastigheten är högre mot slutet än vad den var i början. Vi talar alltså om det förhållandet att själva förändringen förändras, exaktare: fortar sig. Också detta kan matematiskt uttryckas med den så kallade *andraderivatan*, som ger värdet för förändringens förändring, hastighetens fortning, accelerationen, i en viss given punkt.

Givetvis finns sådan förändringens förändring, som är motsatt accelerationen eller fortningen, nämligen decelerationen eller saktningen. Motsvarande kurvor är också varandras (icke nödvändigtvis exakta) motsatser eller spegelbilder: accelerationens kurva buktar uppåt och decelerationens kurva buktar nedåt; man kan också tala om positiv respektive negativ kurvatur eller böjning.

Det som Du kallar ”utvecklingens utveckling” är just hastighetens fortning eller accelerationen med avseende på medvetenhetsutvecklingen och kan matematiskt anges med den så kallade *andraderivatan*.

En annan fråga, som vi inte kan ingå närmare på här och nu, är nödvändigheten av att betrakta medvetenhetsutvecklingen i olika skalor; det vill säga förstå att processen i liten skala visar både stiganden och sjunkanden, samtidigt som den i stor skala visar en stigning. Till detta får vi nog anledning att återkomma i senare nummer av vår tidskrift.

Nedan följer några ytterligare citat ur Laurencys verk till belysning av det mycket intressanta ämnet ”utvecklingens utveckling”

Ingenting kan förbli oförändrat. I hela naturen, från molekyl, mineral till alla slagen naturformer, kan icke finnas något verkligt stillastående, även om intet forskareöga äger möjlighet att iakttaga förändringen.

Detsamma gäller medvetenhetsaspekten. Medvetenhetskapaciteten ökas ständigt under årsmiljonernas lopp i såväl intensivt som extensivt hänseende i alla naturformer. Mänskliga medvetenheten har undergått en oavbruten expansion. Detsamma gäller även individerna i högre riken. Så är t.ex. 45-jagets insikt och förståelse ojämförligt mycket större i dag än för bara en miljon år sedan, beroende på erfarenhet av all annan medvetenhetsexpansion. *Livskunskap Två* 2.18.4,5

Planethierarkiens världar och materier bli också undan för undan alltmer ”dynamiserade”, och detsamma gäller alla högre rikens. Hela kosmos blir en alltmer effektiv utvecklingsprocess, materiemedvetenheten allt lättare aktiverad även i lägre riken, utvecklingen mot slutet en allt snabbare process. *Livskunskap Två* 10.9.3

Planethierarkien söker förklara, att allting är utveckling, icke bara (som utvecklingen vanligen fattas) monadernas kontinuerliga transmigration till allt högre naturriken utan även som en ständig omvandling inom varje rike, så att de olika utvecklingsstadierna automatiskt höjas upp till allt högre nivå. Ingenting är konstant, eftersom den kosmiska rörelsen innerst syftar till evolution. En individ på nuvarande barbarstadiet står alltså relativt högre än barbaren för tio miljoner år sedan, och det är en stor skillnad mellan ett kausaljag idag och ett kausaljag för en miljon år sedan. Detta gäller inom alla riken. Endast högsta kosmiska riket har förverkligat "det absoluta", om nu detta uttryck har någon mening i sammanhanget. Alla lägre riken "omvandlas" till allt större överensstämmelse med "idealet". *Människans väg* 9.67.9

Allteftersom allmänna medvetenhetsutvecklingen fortgår, skärpas betingelserna för förvärv av högre medvetenhet, alltifrån aspiranter på lärljungaskap till alla högre jag. Sålunda motsvarar ett essentialjags kapacitet numera vad som förr var ett superessentialjags. Världsmedvetenheten ökar i motsvarande grad i intensivt hänseende. Därmed öka hela planetens möjligheter att mottaga och avge kosmiska energier. I samband därmed stimuleras också medvetenheten i lägre naturrikena. Det finns intet stillastående. Den mänskliga hjärnans kapacitet ökas ävenledes. Sedan beror det givetvis på individen, hur dessa möjligheter utnyttjas. *Människans väg* 11.12.12

Frågor rörande *Ljusteknikens långa tanke*, del ett

Dessa frågor ställdes för flera år sedan av en studerande, som sedan dess har gjort sådana framsteg i kunskap och förståelse att frågorna åtminstone delvis är besvarade vad just denna individ själv anbelangar. Likväl skall frågorna här besvaras, eftersom både de och svaren kan vara av intresse för många andra än frågeställaren själv.

Element 9

"Att minnas sig själv betyder att minnas andrajaget." Vad avses här förutom en starkare känsla av närvaro och sammanhang?

Svar: Ingen *känsla* avses. Ingen känsla av närvaro, ingen känsla av sammanhang, ingen känsla av något annat. Det väsentliga att förstå här är att det som avses med uttrycket "minnas sig själv" eller "själverinring" inte är vare sig känsla, tanke eller sinnesförnimmelse (såsom syn-, hörsel-, känselintryck etc.), alltså inte någon av den vanliga människans, förstajagets, tre huvudsakliga medvetenhetsfunktioner; utan att det som avses med att "minnas sig själv" eller "själverinring" är ett annat medvetenhetstillstånd. Därmed är inte sagt att en dylik självverinring inte kan beledsagas av en känsla, men då är denna under inga förhållanden huvudsaken, och självverinringen kan också fullvärdigt uppträda utan någon känsla.

För att något förenkla saken kan vi säga att den vanliga människan lever enbart i två medvetenhetstillstånd. Dessa två vanliga medvetenhetstillstånd är 1) den fysiologiska sömnen, som råder när organismen med dess sinnesförnimmelser är bortkopplad från sin värld, fysiska världen; och 2) den fysiologiska vakenheten eller den så kallade dagsmedvetenheten, som råder när organismen är, som det heter, "vaken", kan röra sig och orientera sig i sin värld, fysiska världen. Dessa två medvetenhetstillstånd upptar den vanliga människans liv så fullt att hon knappt anar att hon har potentialitet till att leva i ytterligare två medvetenhetstillstånd. Hon kan bli professor i medicin, psykologi eller filosofi, hon kan skriva lärda avhandlingar om vad hon tror vara människans natur och möjligheter, utan att veta ett dyft om dessa två ytterligare medvetenhetstillstånd, utan att ana deras möjlighet, utan att själv ha upplevat dem; det kan vara så att hon haft en upplevelse av det första av dessa två ytterligare tillstånd men då så svagt och hastigt övergående att hon lagt den åt sidan såsom oviktig och snart glömt den, begravt den under hela berg av förstajagets spetsfundiga men verklighetsfrämmande teorier, hypoteser och åsikter. Det är fullt möjligt att leva såsom människa – och de flesta människor

gör det också – utan att veta om eller själv ha erfårit de två ytterligare medvetenhetstillstånden. Det är fullt möjligt att leva ett, som det heter, människovärdigt liv utan att bry sig om möjligheten av dessa två ytterligare medvetenhetstillstånd.

Vilken som helst av alla dessa människor, som förefaller alldeles nöjda med att leva i bara två tillstånd, skulle nog se förvånad ut, om man sade henne att hon inom sig äger en potential till flera andra tillstånd än det hon kallar sömnen om natten och vakenheten om dagen, att dessa andra tillstånd i själva verket är *högre tillstånd*, nämligen *tillstånd av högre grad av medvetenhet*, ja så mycket högre att den *kvalitativa* skillnaden mellan dessa andra tillstånd och det hon kallar ”vakenhet” är större än skillnaden mellan denna fysiologiska vakenhet och den fysiologiska sömnen. Hennes min av förvåning skulle nog i många fall övergå i ett hålleende eller en huvudskakning, om hon därtill finge höra att denna kvalitativa skillnad mellan å ena sidan de två högre medvetenhetstillstånden och å andra sidan de två lägre, vilka hon tror vara hennes hela möjliga tillvaro, är så stor att dessa båda högre ensamma förtjänar att kallas ”vakenhet”, medan de två lägre rätteligen borde kallas ”sömn” eller, med andra ord, att människan sover om natten och tror sig vakna på morgonen, men det som egentligen sker är att hon blott övergår från en djupare till en ytligare sömn men sover lika fullt i jämförelse med vad det verkligen vill säga att vara vaken.

Det tredje av människans möjliga medvetenhetstillstånd, det första av de båda kvalitativt högre tillstånden, kallas självmedvetenhet och är det också, men man måste, när man använder beteckningen ”självmedvetenhet” i detta sammanhang, söka förstå att självmedvetenhet finns i många olika grader, kvalitativt olika grader, högre och lägre grader och att de allra flesta av de högre graderna inte uppträder spontant och okontrollerat, som de lägre graderna gör, utan måste vara frukterna av människans avsiktliga och metodiska arbete med att utveckla medvetenheten. Beteckningen ”själverinring” eller ”att minnas sig själv” är en teknisk term i den esoteriska vetenskapen om människans möjliga medvetenhetsutveckling. Denna term avser avsiktligt, metodiskt framkallad självmedvetenhet, vanligen till skillnad från spontant framsprungna självmedvetenhet, vilken kan förekomma och även gör det hos många människor, i synnerhet i tidig barndom. Termen ”själverinring” eller ”att minnas sig själv” används både om själva metoden och om dess resultat, den erhållna självmedvetenheten. Det är viktigt inse att det är omöjligt för en människa att förstå denna terms innebörd, om hon inte har egen erfarenhet av detta högre medvetenhetstillstånd. Diskussion på annan nivå än den, där alla de diskuterande har motsvarande erfarenhet, åtminstone på någon lägre nivå, är lika gagnlös som blindföddas diskussion om färger; det blir bara ett meningslöst kastande fram och åter av lika meningslösa ord; det blir liksom när fångarna i Platons grotta diskuterar ”verkligheten” utgående från de skuggor de ser dansa på grottans bakre vägg (Platon, *Staten*, bok VII).

Inledningsvis sades att själverinring eller självmedvetenhet inte är känsla, tanke eller sinnesförnimmelse men kan beledsagas av dessa tre funktioner. I sig själv är själverinringen eller självmedvetenheten dock något som vida går utöver de tre lägre funktionerna. Den föreligger i för oss människor oöverskådligt många allt högre slag, vilkas karaktärer av allt högre slag fullständigt övergår vår förmåga att fatta eller ens ana. Vi kan förstå endast några få av de första slagen eller graderna, nämligen just dem som vi själva har haft möjlighet att uppleva. Vi kan alltså i våra funderingar om detta högre medvetenhetstillstånd icke likställa det med något slags uppfattning om närvaro och sammanhang. Uppfattning om närvaro kan finnas med själverinring och utan själverinring. Själverinringen kan av intet ersättas.

Element 12

”Lärjungarna behöver även iakttaga sina egna automatiska antaganden och sedan antagandena bakom antagandena.” Hur skall man tänka för att kunna iaktta detta?

Svar: Dagligen och stundligen sker det automatiska antaganden i våra mekaniska höljesfunktioner, automatiska känslö- och tankeomdömen, tolkningar, försanthållanden om sådant vi inte vet eller ens kan veta. Det gäller att urskilja detta mekaniska babbel och få det att tystna. Detta sammanhänger med vad som sägs i element nr 28, ”oavsiktlig, mekanisk verksamhet i det emotionala och mentala är principiellt av ondo och skall hämmas”, alltså när man inte tänker eller känner avsiktligt eller medvetet, skall stillhet råda. Det är alla dessa automatiska antaganden, som är grunden till alla våra misstag, våra vanföreställningar, falska livsvärden etc. När man börjar iakttaga sådana, betyder det att man själv är en mera medveten iakttagare, att man inte är dessa automatiska antaganden, icke är identifierad med dem. Iakttar man dem tillräckligt mycket, tillräckligt ofta, börjar man kunna se mönster i dem; några få ständigt återkommande strukturer, som bildar grund och orsak till alla dessa antaganden. Efter inträdet i en esoterisk skola är bland det första neofyterna får göra att iakttaga dessa mekaniska processer hos dem själva och genom iakttagelsen avskilja sig från dem. Några typiska dylika automatiska antaganden, som måste bringas till stillhet redan i första början av det esoteriska studiet: 1) neofytens antagande att han kan ställa villkor för studiet, själv bestämma hur, när, var, vilka delar, i vilken ordning han skall få del av undervisningen; 2) hans antagande att hans intresse eller fascination för det han tror vara esoteriskt studium är tillräcklig kvalifikation för detta; 3) hans automatiska skepsis eller avvisande av vissa saker han får veta men inte själv kan konstatera. De automatiska antaganden som ligger bakom dessa tre är 1) den ännu oförvandlade människans intensiva självcentrering; hon känner sig verkligen som universums medelpunkt och som om allt existerade för hennes skull; 2) självmärkvärdigheten eller självöverskattningen; det är därför alla esoteriska skolor betonar ödmjukheten, icke som en vacker och klädsam dygd utan som ett nödvändigt redskap i arbetet och för uppstigandet; 3) allvetenhetskomplexet som intalar honom att om det finns något som han inte kan veta, så kan det bara vara något som ingen annan heller kan veta.

Element 21

”Arbetet med eterhöljets centra måste utgå från medvetenhetsaspekten, från självmedvetenheten”. Vilket arbete avses här?

Svar: Vi arbetar med eterhöljets centra antingen vi vet det eller ej, antingen vi är det varse eller ej. Allt som organismen gör i det fysiska styres av centra i eterhöljet, större eller mindre centra. Ju mer avsiktligt och ju mer medvetet vi handlar i det fysiska, desto mer är de fyra högre av eterhöljets sju större centra upptagna i denna verksamhet. Och ju mer kvalitativt, i medvetenhetsutvecklingens riktning, vi handlar, desto högre energislag i dessa fyra högre centra blir de styrande. Uttrycket ”arbetet med eterhöljets centra” avser inte något arbete med dessa centra såsom något självändamål, inte med uppmärksamheten särskilt riktad på dessa centra, utan ”med eterhöljets centra” betyder att vi använder dem som redskap i utåtriktad handling, verksamhet som är riktad ut ur centren.

Element 21

Självmedvetenheten kan hållas i de fyra högre centren. Hur gör man detta? Skall man aktivt tänka på centren eller försöka vara centrerad i ett visst centrum i samband med självmedvetenhet?

Svar: Man skall inte tänka på centren, man skall inte rikta uppmärksamheten *på* något centrum, utan i stället rikta uppmärksamheten *från* ett centrum, *inifrån* ett centrum, när man är självmedveten. Annorlunda uttryckt: jag själv, monaden, är självmedveten i ett högre centrum; jag själv, monaden, är självmedveten och riktar i detta tillstånd min uppmärksamhet ut ur detta centrum. Man kan inte förstå detta bara med intellektuella begrepp, man måste uppleva det. Det

är bara erfarenheten, som lär oss skillnaden mellan att tänka på ett centrum, det vill säga rikta uppmärksamheten på ett centrum, och vara i ett centrum med självmedvetenhet, riktande uppmärksamheten ut ur centret. Det är i tillstånd av framkallad självmedvetenhet, i tillstånd av själverinring, man centrerar sig i något av de högre centren, helst i huvudet, eller i huvudet och hjärtat i nämnd ordning. Det är mycket bättre, rättare och *rätare*, och mindre riskfyllt att först framkalla självmedvetenheten och av denna spontant föras till ett högre centrum än att göra tvärtom: att först avsiktligt centra sig i ett högre centrum och därefter framkalla självmedvetenheten. Om man utgår från självmedvetenheten, blir det denna som spontant, utan någon viljepåstötning från jaget, söker sig till ett högre centrum såsom sitt säte och arbetsställe, ty – vilket också sägs i element 21 – självmedvetenheten kan inte hållas i något av de tre lägre centren. Innebörden av utsagan (också i element 21) ”Arbetet med eterhöljets centra måste utgå från ... självmedvetenheten” är just denna: vi utgår från, vi börjar med, självmedvetenheten; vi utgår inte, börjar inte från, vi börjar inte med, att söka flytta vår riktade uppmärksamhet till ett högre centrum. *Ljusteknikens långa tanke, del ett*, är anteckningar hörande till esoterisk skola, och dylika ter sig alltid knapphändiga och delvis obegripliga utan den erfarenhet som kommer av arbetet med skolans metod för medvetenhetsaktivering. I någon mån kan i ord uttalade eller skrivna kommentarer göra det sagda begripligare, men det finns också en gräns, som inte ens den utförligaste kommentar kan hjälpa till att överskrida. Bortom denna gräns ligger den djupare förståelse som kallas ”outsäglig”, eftersom den kan vara frukten bara av egen praktik, egen erfarenhet.

Element 24

”Meningen med att öva förformning är att stå beredd, när ett högre medvetenhetstillstånd plötsligt infinner sig, så att man kan använda det.” Vad menas med att använda det? Menas det här att känna igen det?

Svar: Det kan medges att det betyder att ”känna igen det”, förutsatt att vi därmed menar att det inte stannar vid blotta igenkännandet. Ty det som menas med ”att använda det” är något mycket större och viktigare än blotta igenkännandet. Men det måste börja med igenkännandet. Vi talar om att använda något, arbeta med något. Den närmaste liknelsen i fysiska världen är bruket av olika slags verktyg eller instrument såsom för snickeri, kirurgi eller liknande. Att känna igen verktygen eller instrumenten är nödvändigt men är icke i sig tillräckligt för att man skall kunna arbeta med dem. Människor blandar mycket lätt ihop nödvändiga villkor med tillräckliga – men de är oftast två vitt skilda saker. Först på igenkännandets grund kan man börja använda verktygen. Att använda verktyg förutsätter skicklighet, avsiktlighet – monadens riktade uppmärksamhet i rak motsats till höljenas mekaniska och automatiska egenaktivitet. Det vi nu talar om är att använda tankeverktyg avsiktligt i högre tillstånd av medvetenhet. Då kan avsiktligheten övergå i självmedvetenhet. Detta är ju ändamålet med att öva förformning. Alla övningar i ljustekniken har samma ändamål: att främja, underlätta, framkalla stunder av självmedvetenhet, icke såsom självändamål utan för att använda dem: tänka, känna, handla i dem, lösa problem i dem tack vare det tänkande av betydligt högre kvalitet de möjliggör; genomskåda värdelösheten av egna livshämmande illusioner, rotade vanemönster och liknande.

Element 30

”I stället för motsatsparet identitet–icke-identitet använder perspektivtänkandet kategorin relation.” Vad avses med detta? Hur kan begreppet relation i detta sammanhang utvecklas för att ge en bättre bild av perspektivtänkandet?

Svar: Hela avdelning Tio i boken *Förklaringen* handlar om detta och ger exempel på detta.

Element 38

De olika högre slagen av medvetenhet är inte isolerade från varandra. Gäller detta speciellt högre medvetenhet? Hur skall man förstå detta? Kan man vara medveten i flera materielag samtidigt?

Svar: Det gäller i synnerhet högre slag av medvetenhet, medvetenhet i andratriaden och högre. Man skall förstå det så, att dessa högre slag av medvetenhet har syntetiserande, överblickande, samordnande funktioner av ett kvalitativt betydligt högre slag än vad som är möjligt i förstatriadens slag av medvetenhet (mentalt, emotionalt och fysiskt). Detta börjar redan i det kausala, intensifieras i det essentiala och når sin höjdpunkt i det superessentiala (45:4), vad andrajaget angår; utom sin speciella förmåga möjliggör andratriadens superessentialmolekyl en syntes av mentala och essentiala subjektiva och objektiva medvetenheter. (*Människans väg* 9.4.2)

De ökade fordringarna för lärjungaskap och avancemang inom planethierarkien ha medfört att det icke så mycket är fråga om att bli kausaljag, essentialjag (46), superessentialjag (45) som fastmer att bli ett andrajag och därefter ett tredjejag. Det gäller att erövra alla tre medvetenheterna i andratriaden och i tredjeatriaden. Även om detta tills vidare måste ske i etapper, räknar man med att dessa följa så tätt på varandra, att alla tre medvetenheterna från början äro levande realiteter, att det finns ”procenthalt” av alla tre redan vid första steget. Att detta ställer ökade krav på såväl individen som på Augoeides, Protogonos och lärarna i planethierarkien, är givet.” *Livskunskap Ett* 4.2.25

Medvetenhetsutvecklingen i andrajagets höljen, 46-höljet och 45-höljet, pågår delvis samtidigt med den i förstajagets höljen. När emotionalhöljets centra och sinnen fulländas, börjar 46-höljets motsvarande centra och sinnen att bildas och fungera, så att det till sist uppstår en vibrationernas växelverkan mellan de båda höljena och andratriadens kraft avgjort kan göra sig gällande hos förstajaget via emotionalhöljet. När mentalthöljets centra integreras med kausalthöljets, bildas 45-höljets centra och begynner sin aktivitet med en kraftutveckling, som visar sig i förstajagets alla höljen, framför allt såsom obetvinglig verksamhetslust och vilja till förverkligande i fysiska världen. *Kosmisk intelligens* 3.9.48

Man kan vara medveten i flera materielag samtidigt:

Fulländade tredjejag, tjänande mänskligheten och således bibehållande sina två lägsta triader, kunna vara verksamma i flera olika världar samtidigt, ehuru naturligtvis icke med full kapacitet. Till esoterisk träning hör att försöka utföra två saker samtidigt. De olika slagen av medvetenhet kunna, när sammanvävnaden upplösts, arbeta var för sig, mekaniskt och rutinmässigt såsom ”robotar”, sporadiskt inspekterade av jaget. *De vises sten* 2.62.21

Element 42

Att reflektera, alltså självständigt tänka, på esoteriska sanningar med hylozoikens klara begrepp utvecklar högre mental medvetenhet. Hur utvecklas det mentala genom att man tänker på hylozoiska begrepp?

Svar: Det står inte att man skall tänka *på* hylozoiska begrepp utan *med* hylozoiska begrepp. Det är två skilda saker. När vi tänker med hylozoiska begrepp, använder vi dessa som verktyg för vårt inhämtande av kunskap om verkligheten, vår förståelse, våra beslut, vårt handlande. Vi kan tänka sanning (jämför med vad som sägs i *Lärjungens väg* 7.3.25 om grupper av lärjungar som tänker sanning) och därmed bli till större gagn för oss själva och våra medmänniskor. När vi tänker med verklighetsbegrepp i stället för de vanliga fiktionsbegreppen och förfelade

kategorierna (t. ex. av människan såsom bara ett djur, som lever en enda gång; livet såsom en meningslös lek av slumpfaktorer etc.), tänker vi i harmoni med de eviga verklighetsideerna i kausalvärlden. Harmoni betyder resonans – vibrationernas samklang (för närmare utredning, se boken *Eterhöljet*, kap. 1.19). Resonans mellan det lägre, det mentala, och det högre, det kausala, innebär kontakt, energiöverföring och därmed möjlighet till medvetenhetsöverföring. Hylozoikens begrepp är verklighetsbegrepp, mentala nerdimensionering av ursprungliga kausalideer. Genom att förståelsefullt använda dessa begrepp i våra möten med verkligheten, våra bearbetningar av erfarenheter etc., kan vi få kontakt med motsvarande kausalideer, kan vi aktivera kausalmedvetenheten, kausalintuitionen. Hylozoikens mentalsystem är inget självändamål, det är ett redskap för vår medvetenhetsutveckling, för aktivering av högre, kausal medvetenhet.

Element 43

”Det finns ingen aspirant, som inte kan intensifiera sin enhetsmedvetenhet.” Hur ska aspiranterna intensifiera sin enhetsmedvetenhet?

Svar: Pytagoras har sagt att själviskhet och brist på självuppoffring är de största hindren på vägen till adeptskapet. Eftersom förvärvet av enhetsmedvetenhet är ett nödvändigt förstadium till adeptskapet, inser vi att det är samma hinder för enhetsmedvetenheten som för adeptskapet. Som så ofta i esoteriken handlar det ej så mycket om att göra något visst som att icke-göra dess motsats. Övervinn förstajagets alla mekaniska tendenser till själviskhet, självupp-tagenhet, självförgudning; dess fåfänga och självmärkvärdighet; dess begär efter erkännande, belöning, uppmärksamhet; dess aggressivitet, avund och misstänksamhet; dess rädsla, feighet, girighet, opålitlighet etc. etc. Övervinn detta förstajag, om så bara för en dag, och enhetsmedvetenheten skall börja vakna.

Ersätt förstajagets mekaniska lidande, som mestadels är inbillat, med frivilligt åtaget lidande för en god och nödvändig sak, som gagnar mänskligheten.

Idealism finns hos många aspiranter, men denna idealism stannar i de flesta fall vid en teori. De kanske frågar sig: Vad hindrar mig att förverkliga den praktiskt, att också handla efter teorin? Pytagoras har redan givit dem svaret.

”Det är genom att ’offra’ förstajaget (med allt vad det innebär), som vi kunna bli andrajag. Det är enda vägen, som mänskligheten en gång kommer att välja. Tills detta sker kommer lidandet att vara människans lott. När hon offrat sitt förstajag, finns intet lidande mer, annat än frivilligt deltagande i andras lidanden.” *Människans väg* 9.26.4

DS på Värmdö skriver:

”Har en fråga som du kanske har lust förklara för mig, eller hänvisa till något.

Jag har lärt mig att människan har fem höljen. När jag nu läser teosofi m.m. märker jag att det finns teosofiska samfund som ’inte gillar varandra’.

En del är arga på namnet ’eterisk’ och menar att det inte finns något sådant, utan det ska heta ’astral’. Beskrivningen av båda är emellertid lika.

Blavatskys ’prana’ i de sju principerna kan jag inte sätta in i rätt sammanhang.”

DS undrar vidare om vissa termer, som brukas i vedanta enligt Blavatskys redogörelse i *Den hemliga läran*, motsvarande termer i hylozoiken och hos teosoferna Besant och Leadbeater. Dessa termer kan förvisso uppställas i tabellform, och DS ger ett förslag. Något rättad och fullständigad ser tabellen ut så här:

De fem koshaerna enligt vedanta	hylozoiken	Besant och Leadbeater
Annamayakosha (höljet av föda), även kallad sthulasharira	organismen (49:5-7)	fysiska kroppen
Pranamayakosha (pranas hölje), även kallad lingasharira	eterhöljet (49:1-4)	eterkroppen
Manomayakosha (manas' hölje), som innefattar även kama, det emotionala	emotionalhöljet (48)	astralkroppen, kama rupa
	mentalhöljet (47:4-7)	mentalkroppen, lägre manas
Vijnanamayakosha (medvetenhets-höljet), även kallad karanasharira (orsakskroppen)	kausalhöljet (47:1-3)	kausalkroppen, även kallad högre manas och buddhis vehikel
Anandamayakosha (sällhetsköljet)	essentialhöljet (46)	buddhi

Några kommentarer till ovanstående. Ett äldre namn på eterhöljet är astralkroppen, liksom etervärlden kallades astralvärlden. Beteckningen "astral" kommer av det latinska ordet *astrum*, som betyder stjärna. Förklaringen är att man i fysiska etervärlden ser tre gånger så många stjärnor som i den för normalindividen synliga världen. I emotionalvärlden ser man inga stjärnor alls. (*Kunskapen om verkligheten* 3.5.7, *Livskunskap Två* 6.25.8) Att kalla emotionalvärlden för "astralvärlden", som Adyar-teosoferna och även Alice A. Bailey gör, är sakligt sett oriktigt. Att som teosofen Judge och efterföljare bland Pasadena-teosoferna blanda ihop fysiska etervärlden och emotionalvärlden till en enda värld och kalla denna "astralvärlden", är dock ännu sämre. I ett dylik allmän begreppsförvirring är det enda raka att sluta använda beteckningen "astral" alldeles, på vare sig det eteriska eller det emotionala. Det är detta Laurency gjort, när han valt att i stället använda beteckningarna "eterisk" och "emotional".

En annan oriktighet eller i varje fall otillfredsställande brist, som måste påpekas, är att kalla organismen för "fysiska kroppen", som om den vore enda fysiska höljet och icke också eterhöljet vore fysiskt. Det egendomliga är att både Leadbeater och Alice A. Bailey var klart medvetna om och även skrev att eterhöljet var ett fysiskt hölje men likväl fortsatte med att kalla organismen för "fysiska kroppen". Senare tiders esoterikstuderande har dock ingen anledning att fortsätta med ett dylikt felaktigt bruk av termer, vilket i logiken kallas falsk subsumtion.

Blavatsky hade föga sinne och intresse för terminologi, system, ordning och reda. Hon var nöjd med att själv, vid kausalt medvetande, klart uppfatta vad det rörde sig om. Det finns hos kausalmedvetenheten en tydlig tendens att leva förnöjd i sin egen klarhet, kunskap och glädje, höjd över det lägre mentalas, det emotionalas och det fysiskas mörker, okunnighet och lidande. Det kan av den kausalt medvetna kännas som ett verkligt lidande att så kraftigt fördunkla, begränsa och kringskära intuitionens ljus för att göra något av den alls fattbar för lägre medvetande att man antingen avstår alldeles från att göra det eller i desperation hugger till med första bästa ord man kommer på. Eftersom det vanliga mänskliga okunnighetstänkandets begrepp alla är lika främmande för den kausala verklighetsuppfattningen, blir på sätt och vis allt lika bra eller snarare lika dåligt, vilket kan nära och underbygga en djup likgiltighet för den begreppsklarhet och terminologiska exakthet som det lägre mentala måste fordra.

Lägg därtill att Blavatsky – vid denna tid, när hennes lärare i planethierarkin var mycket försiktiga med att tillåta esoteriska fakta för publicering, väl vetande hur dessa kunde missbrukas – var mycket begränsad i vad hon fick och kunde säga. Det "heliga sjutalet" hörde dock till det tillåtna, så det fick både Sinnett och hon använda och gjorde det också över hövan. Allt skulle pressas in i ett sjotal, antingen det var befogat eller ej. Därav talet om människans "sju principer" trots att människan har bara fem höljen (*Kunskapen om verkligheten*, 3.4.6, 3.5.9). Vidare skulle av detta sjotal göras ett lägre fyrantal och ett högre tretal, varvid man lät det lägre fyrtalet omfatta det fysiska (49, med tre "principer", nämligen 1) "kroppen", 2) "vitaliteten" eller prana och 3) "linga sharira", det vill säga eterhöljet) och det emotionala (48) och det högre tretalet det kausala-mentala (47 utan uppdelning), det essentiala (46) och det superessentiala (45).

VÄXTERNAS HEMLIGA LIV

av

Peter Tompkins och Christopher Bird

INLEDNING

Så när som på Afrodite finns på denna planet ingenting härligare än blomman, ej heller någonting mer oundgängligt än växten. Det mänskliga livets verkliga moder är det gröna täcke som omhöljer vår jord. Utan de gröna växterna hade vi varken något att andas eller äta. På undersidan av varje blad är millioner munnar i rörelse i det de intar koldioxid och avger syre. I allt är över 60 millioner kvadratkilometer bladyta dagligen inbegripna i det under som kallas fotosyntes: framställandet av syre och föda åt människor och djur.

Av de 375 milliarder ton föda som vi varje år förbrukar kommer merparten från växter, vilka syntetiserar den av luft och jord med solljusets hjälp. Återstoden kommer från djurriket, vars produkter i sin tur härrör från växterna. All den mat och dryck, de njutnings- och berusningsmedel samt de mediciner som håller människan vid liv och – om de användes rätt – vid strålade hälsa har vi fått genom fotosyntesens sötma. Socker producerar alla våra stärkelsearter, fetter, oljor, vax och cellulosa. Från vaggan till graven är människan beroende av cellulosa såsom förutsättningen för kläderna på kroppen, taket över huvudet, bränsle, fibrer, korgarbeten, tågvirke, musikinstrument och det papper varpå hon klottrar sin filosofi. Den överflödande mängd av växter som människan drar nytta av utvisas av de nära sex hundra sidorna i Uphofs *Dictionary of Economic Plants*¹. Jordbruket är grunden för en nations välstånd och häri är ekonomerna ense.

I instinktivt medvetande om växternas estetiska utstrålning, som ger henne andlig tillfredsställelse, är människan lyckligast och nöjdast då hon lever med floran. Vid födelse, bröllop, död är blommor nödvändiga ting, liksom de är det vid middagar och fester. Vi ger blommor såsom bevis på vår kärlek och vänskap eller som en hyllningsgärd eller ett tack för visad gästfrihet. Våra hus smyckas med trädgårdar, våra städer med parker, våra länder med nationalparker. Det första en kvinna företar sig för att göra ett rum beboeligt är att ställa in en krukväxt i det eller en vas med friska snittblommor. Om man pressar dem, ger nog de flesta män en beskrivning av paradiset, antingen ett himmelskt eller jordiskt, såsom en lustgård full av yppiga, orörda orkideer och besökt av en eller annan nymf.

Aristoteles' dogm, att växterna har en själ men inga sinnesförmågor, varade medeltiden igenom och in på sjuttonhundratalet, då Carl von Linné, den moderna botanikens farfader, gjorde gällande att växterna skilde sig från djuren och människorna endast i avsaknaden av rörelse, ett hugskott som vederlades av den store adertonhundratalsbotanikern Charles Darwin, vilken visade att varje klänge har förmågan av självständig rörelse. Såsom Darwin uttryckte det, ”förvärvar och ådagalägger växterna denna förmåga endast då den innebär något slags fördel för dem”.

I början av nittonhundratalet framlade en begåvad biolog i Wien med det franskt klingande namnet Raoul Francé en idé som chockerade de samtida naturfilosoferna, nämligen att växterna rör sig lika lätt och behagfullt som det mest förfarna djur eller människan själv och att enda orsaken till att vi inte insett det är att växterna gör detta så mycket långsammare än människorna.

Växternas rötter, sade Francé, gräver sig sökande ned i jorden, knoppar och kvistar svänger sig i bestämda cirklar, blad och blommor böjer sig och skälver vid förändringar, klängena cirklar forskande och sträcker spöklikt ut sina armar att känna sig för i omgivningen. Människan, menade Francé, antar växterna vara orörliga och okänsliga helt enkelt därför att

---

¹ Lexikon över nyttoväxter (övers. anm.).

hon inte tar sig tid att iakttaga dem.

Skalder och tänkare, såsom Johann Wolfgang von Goethe och Rudolf Steiner, vilka gjorde sig besväret att iakttaga växterna, upptäckte att de växer åt motsatt håll, dels i att de gräver sig ned i marken liksom attraherade av tyngdkraften, dels i att de skjuter upp i luften liksom dragna av ett slags motsats till tyngdkraften, antigravitation eller levitation.

De masklika rottrådarna, som Darwin liknade vid en hjärna, gräver sig ständigt djupare i tunna vita trådar, tränger sig tätt samman i jorden och smakar av den under färden ned. Små hålrum, i vilka en stärkelsekula kan trilla ned, visar rottrådarna vartåt tyngdkraften drar.

När marken är torr, vrider sig rötterna mot fuktigare jord, söker sig väg genom de rör vi grävt ned, sträcker ut sig, som fallet är med den lågväxande alfalfan, så långt som tolv meter och utvecklar härunder en kraft, som kan genombryta betong. Ännu har ingen räknat rötterna hos ett träd, men studiet av en enda rågplanta ger vid handen ett sammanlagt antal av tretton miljoner rottrådar med en sammanlagd längd av 60 mil. På dessa en rågplantas rottrådar finns fina rothår till ett uppskattat antal av fjorton miljarder med en sammanlagd längd av 1000 mil, nästan avståndet från pol till pol.

Allteftersom de speciella grävcellerna slites ut genom kontakten med sten, grus, och större sandkorn, ersättes de snabbt med nya, men när de når fram till en näringskälla, dör de och ersättes med celler, avsedda att lösa upp mineralsalter och samla in de utvunna grundämnena. Denna grundläggande näring föres vidare från cell till cell genom växten, som utgör en enda enhet av protoplasma, ett vattnigt eller gelatinartat ämne, som betraktas såsom grundvalen för fysiskt liv.

Roten är således en vattenpump med vattnet verkande som ett universallösningsmedel i det det leder upp grundämnena från roten till bladen, avdunstar och åter faller ned på marken för att på nytt bli mediet för denna livets cykel. Bladen hos en vanlig solros utdunstar på en dag lika mycket vatten som en människa svettas ut. En het dag kan en björk suga upp så mycket som fyra hundra liter och avge svalkande fuktighet genom sina löv.

Ingen växt, menar Francé, är utan rörelse, allt växande är en serie av rörelser. Växterna böjer sig, vrider sig, skälver ständigt. Han beskriver en sommardag då tusenden av polyp-liknande armar sträcker ut sig ur en fridfull berså, darrar, skälver i sin iver för ett nytt stöd för den tunga stängel som växer bakom dem. När klänget, som på 67 minuter beskriver en fullständig cirkel, finner ett fäste, börjar det inom tjugo sekunder böja sig runt detta föremål, och inom en timme har det snott sig fast så hårt, att det svårligen drages loss. Därpå ringlar sig klänget som en korkskruv och lyfter härunder rankan själv.

En klängväxt, som behöver stöttas upp, kryper mot närmsta stöd. Om detta flyttas, ändrar rankan sin väg till den nya riktningen inom några timmar. Kan växten se stöttan? Känner växten den på något outgrundligt sätt? Om en växt växer mellan hinder och inte kan finna ett möjligt stöd inom dessa, växer den ofelbart i riktning mot ett dolt sådant och undviker det område där intet finns.

Växterna har enligt Francé förmåga av *avsikt*: de kan sträcka ut sig mot eller söka rätt på vad de behöver på sätt som är lika mystiska som äventyrsromanernas mest fantastiska skapelser. Långt ifrån att leva i slö överksamhet tycks ängens inbyggare – eller vad de gamla hellenerna kallade *botane* – kunna uppfatta och reagera på vad som försiggår i deras omgivning på sätt som i sitt raffinemang vida övergår människans förmåga.

Daggörten fångar en fluga med ofelbar träffsäkerhet genom att röra sig i precis rätt riktning mot den punkt, där bytet kommer att vara. Vissa parasitväxter känner igen minsta aning till lukt av sitt offer och besegrar alla hinder, då de kryper mot det.

Växterna tycks veta, vilka myror som stjälar deras nektar och stänger sig, när dessa myror är i närheten och öppnar sig endast, när det finns så mycket dagg på deras stjälar, att myrorna hindras från att klättra upp på dem. Den mera raffinerade akacian ger faktiskt sin nektar åt vissa myror som lön för det skydd dessa ger mot andra insekter och gräsätande däggdjur.

Är det en tillfällighet att växter växer i speciella skepnader för att anpassa sig till egenheter hos de insekter som pollinerar dem, att de lockar dessa insekter till sig med speciella färger och dofter, att de belönar insekterna med dessas älsklingsnektar, att de anlägger häpnadsväckande kanaler och annat blommors maskineri, varmed de kan fånga ett bi för att släppa ut det genom en falldörr, men först när pollineringsprocessen är fullbordad?

Är det verkligen intet annat än reflexer och tillfälligheter som gör att en växt som orkidén *Trichoceros parviflorus* låter sina kronblad växa som en så perfekt imitation av honan av en flygare, att hanen försöker para sig med dem och därigenom pollinerar orkidén? Är det en ren tillfällighet, att de nattblommade blommorna är vita för att bättre draga till sig nattfjärilar, att de utsöndrar en starkare doft vid skymningen eller att asililjan avger lukten av ruttet kött i områden där det endast finns gott om flygare, medan de blommor som förlitar sig på vinden för korspollinering av arten inte slösar kraft på att göra sig skönare, mer väldoftande eller tilldragande för insekter, utan förblir jämförelsevis litet tilldragande?

För att skydda sig anlägger växterna taggar, smakar de beskt eller utsöndrar de klibbiga sekret, som fångar och dödar fientliga insekter. Den lättskrämda *Mimosa pudica* har en mekanism, som sätts i spel så snart en skalbagge, myra eller mask klättrar uppför stammen mot de känsliga bladen: då inkräktaren rör vid en sporre, reser sig stammen, viker bladen ihop sig, och angriparen kastas av grenen genom den oväntade rörelsen eller tvingas han dra sig tillbaka i fruktan.

Vissa växter, som är ur stånd att finna kväve i träskmark, erhåller det genom att förtära levande varelser. Det finns mer än femhundra varieteter av köttätande växter, vilka lever av allt slags kött från insekter till oxkött, vari de tillämpar de mest förslagna metoder att fånga sitt byte, från tentakler till klibbiga hår och trattliknande fällor. Tentaklerna hos köttätande växter är inte endast munnar utan även magar uppsatta på stänger. Med dessa tentakler fångar och förtär de sitt byte, smälter de både köttet och blodet och lämnar intet kvar mer än skelettet.

Den insektätande daggörten bryr sig inte om småsten, metallbitar eller andra främmande ämnen som placerats på dess blad men märker snabbt, att den får något till föda som härrör från ett stycke kött. Darwin fann, att daggörten kan bli uppeggad när ett stycke tråd med en vikt på blott 0,000 0008 gram lägges på den. Ett klänge, som näst efter rottrådarna utgör växtens känsligaste del, böjer sig om ett stycke silkestråd med en vikt på endast 0,000 25 gram lägges på det.

Den sinnrikhet växterna uppvisar i sina konstruktioner övergår vida mänskliga ingenjörers. Mänskliga byggnadsverk kan inte mäta sig med den böjliga styrkan i de långa, ihåliga rör som bär upp fantastiska tyngder i kraftig storm. Växternas användning av fibrer invirade i spiraler är en mekanism, som kraftigt motstår avslitning och som mänsklig påhittighet ännu inte frambragt. Cellerna har långsträckt form, liksom korvar eller platta stycken fästade vid varandra, så att de bildar nära nog oslitliga band. Då trädet växer i höjden, blir det tjockare för att kunna bära upp den ökande tyngden, helt vetenskapligt.

Den australiska eukalyptusen kan resa sin krona 150 meter ovan marken på en smal stam eller lika högt som Cheops-pyramiden, och vissa valnötsträd kan ge 100 000 valnötter. *Virginia knotweed*, en amerikansk växt, kan göra en sjömansknut som när den torkar utsättes för sådan påfrestning, att den slites av och slungar fröna att gro så långt borta som möjligt från mamma.

Växterna har till och med uppfattning om väderstrecken och framtiden. Nybyggarna och jägarna på prärien i Mississippi-dalen upptäckte en solrosart, *Silphium laciniatum*, vars blad lämnar precis besked om kompassriktningarna. Indiska lakritsroten eller *Arbor precatorius* har så fin känslighet för allt slags elektrisk eller magnetisk påverkan, att den användes såsom väderangivare. De botaniker som först experimenterade med den i Kew Gardens i London fann i den ett redskap att förutsäga cykloner, orkaner, tornados, jordbävningar och vulkanutbrott.

Så noga känner alpväxterna årstiderna, att de vet när våren nalkas, och tränger sig upp

genom kvardröjande snödrivor i det de utvecklar sin egen värme för att smälta snön.

Växter som reagerar så säkert, på så skilda sätt och så snabbt på yttervärlden måste, menar Francé, ha något slags kommunikation med yttervärlden, något jämförligt med eller överlägset våra sinnen. Francé vidhåller, att växterna ständigt observerar och ihågkommer sådana händelser och företeelser vilka människan – snärjd i sin människocentrerade uppfattning av världen, sådan den återges genom hennes fem sinnen – är okunnig om.

Medan växterna nästan allmänt betraktats såsom okänsliga automater har man nu funnit att de kan urskilja ljud, som är ohörbara för det mänskliga örat, och färger av sådana våglängder som infrarött och ultraviolett, vilka är osynliga för det mänskliga ögat. Växterna är vidare särskilt känsliga för röntgenstrålning och televisionens högfrekventa vågor.

Francé menar, att hela växtriket påverkas av jordens och dess drabant månens rörelser, av de andra planeternas i vårt solsystem rörelser och att det en dag skall visa sig att de röner inverkan av stjärnorna och andra kosmiska kroppar.

Eftersom växtens yttre form bibehåller sin enhet och återbildar de delar av sig som eventuellt förstörts, antar Francé att det måste finnas något slags medvetet väsen, som övervakar hela formen, något slags intelligens, som styr växten, antingen inifrån eller utifrån.

För över ett halvt århundrade sedan kunde Francé, som trodde växterna äga allt det, som kännetecknar levande väsen, inräknat ”den våldsammaste reaktion mot misshandel och den varmaste tacksamhet för visad gunst”, ha skrivit en *Växternas hemliga liv*, men det han redan publicerat antingen ignorerades av den etablerade vetenskapen eller ansågs kätterskt och chockerande. Det som mest chockerade var hans antydning, att växternas medvetenhet kunde härröra från en övermateriell värld av väsen, vilka indiske vise långt före Kristi födelse beskrev med termen ”devaer” och vilka, benämnda älvor, gnomer, sylfer och en härskara av andra väsen, direkt kunde skådas och erfaras av de klärvoajanta hos kelterna och av synska hos andra folk. Uppslaget betraktades av växtforskarna som lika förtjusande ofruktbart som hopplöst romantiskt.

Det har erfordrats de häpnadsväckande upptäckter som gjorts under 1960-talet av åtskilliga vetenskapliga andar för att tvärt få mänskligheten att uppmärksamma växtvärlden. Likväl finns skeptiker, som finner det svårt att tro att växterna till sist kan bli de äktenskapsmäklare som förmår förena fysiken och metafysiken.

Det finns nu material till stöd för poetens och filosofens vision om att växterna är varelser som lever, andas, kommunicerar, äger en personlighet och det som kännetecknar en själ. Det är endast vi som i vår blindhet prompt velat i dem se automater. Högst förvånande är att det nu tycks som om växterna vore villiga och i stånd att samarbeta med mänskligheten i den herkuliska uppgiften att återställa denna planet till en lustgård ur nedsmutsningen och förstörelsen i vad Englands banbrytande ekolog, William Cobbett, skulle kallat en ”svulst”.

KAPITEL 1

Växter och utomsinnlig förnimmelse

I ett kontorshus, som vette mot Times Square i New York, fanns ett fönster, igengrott av damm, som liksom i en spegel återgav ett häpnadsväckande hörn av Underlandet. Där fanns dock ingen Vit Kanin med väst och klockkedja utan bara en knipslug man vid namn Backster med en galvanometer och en krukväxt vid namn *Dracaena massangeana*. Detta äventyr i Underlandet tog sin början år 1966. Cleve Backster, Amerikas främste expert på undersökning med lögn-detektorer, hade varit hela kvällen i sin skola, där han undervisade polismän och säkerhetsfolk från hela världen i lögn-detekteringens konst. På impuls beslöt han att fästa elektroderna till en lögn-detektor vid ett av bladen på sin dracaena, en tropisk växt med stora blad och ett tätt knippe av små blommor, mera känd som drakträdet, ett namn som det fått av den folkliga myten, att dess kåda frambringar drakblod. Han var nyfiken på att se om bladet skulle påverkas av att vatten hölls på växtens rötter och, i så fall, hur och hur snabbt.

Efterhand som växten girigt sög upp vattnet i stammen, visade galvanometern till Backsters förvåning inte ett mindre motstånd, vilket hade kunnat väntas till följd av den större elektriska ledbarheten i den fuktigare växten. Pennan tecknade på papperet en nedåtgående i stället för en uppåtgående linje, med en mängd sågtandade kurvor i linjen. I själva verket återgav den en reaktion liknande den hos en människa, som erfar en kort känslostimulans.

En galvanometer är den del av en polygraf-lögn-detektor som, då en svag elektrisk ström ledes genom en levande människa, får en nål eller en penna att röra sig och på ett papper teckna en linje, som svarar mot de tanke- eller känslotillstånd som förekommer hos den mänskliga försökskaninen. Galvanometern uppfanns i slutet av sjuttonhundratalet av en wiensk prästman, fader Maximilian Hell, en jesuit som var hovastrolog hos kejsarinnan Maria Theresia. Den uppkallades emellertid efter Luigi Galvani, den italienske fysiker och fysiolog som i efterhand tillades upptäckten av den animala elektriciteten. Numera användes galvanometern i samband med en elektrisk krets, som kallas Wheatstone-bryggan till Charles Wheatstones ära, den engelske fysikern och uppfinnaren av den automatiska telegrafan.

Enkelt uttryckt tjänar bryggan till att balansera motståndet, så att människokroppens elektriska potential kan mätas medan den förändras under tankens och känslans inverkan. Det standardförfarande polisen tillämpar består i att en misstänkt delges en noggrant ordnad följd av frågor, varunder man iakttar vilka frågor som får nålen att hoppa till. Erfarna specialister, såsom Backster, hävdar att de av linjen på papperet kan se om den misstänkte ljuger. Det effektivaste sättet att hos en människa utlösa en reaktion, som är tillräckligt stark för att galvanometern skall göra tydligt utslag, är att hota denna människas välbefinnande. Backster bestämde sig för att göra precis detta mot växten. Han doppade ned ett av dracaenans blad i sin kopp med hett kaffe. Ingen nämnvärd reaktion märktes på mätaren.

Han begrundade problemet i flera minuter, så kom han på ett större hot: han skulle bränna just det blad, på vilket elektroderna var fästade. I samma ögonblick som han för sin inre syn såg bilden av lågor och innan han hunnit skaffa fram tändstickor, inträffade en dramatisk förändring i den linje som tecknades på mätarens papper: pennan tecknade en långsträckt, uppåtgående kurvlinje. Backster hade inte rört sig, vare sig mot växten eller mätaren. Kunde växten ha läst hans tanke?

Han gick ut ur rummet för att hämta tändstickor och kom tillbaka för att finna att ytterligare en plötslig förändring registrerats på papperet. Motvilligt tog han sig för att bränna bladet. Denna gång återgavs en lägre reaktionstopp på mätarpapperet. Då han senare upprepade sina rörelser och låtsades som om han tänkte bränna bladet, blev det ingen reaktion alls. På något mystiskt vis verkade växten kunna skilja mellan verklig och spelad avsikt. För att fastställa vad som hänt och hur detta hänt började han minutiöst undersöka det fenomen han just bevittnat. Hans första åtgärd var att försäkra sig om att han inte förbisett någon logisk förklaring till det skedda. Var det något ovanligt med växten? Med honom själv? Med just den lögn-detektorn? Han skaffade sig medhjälpare och övergick till att använda andra växter och andra instrument och att arbeta på andra platser över hela landet. Mer än tjugofem olika slags växter testades, däribland sallat, lök, apelsin och banan. De iakttagelser som gjordes liknade alla varandra och tycktes kräva en ny syn på vad liv är.

Först ansåg han, att hans växters förmåga att uppfånga hans avsikt måste vara något slags utomsinnlig förnimmelse, sedan blev han missnöjd med denna beteckning. Utomsinnlig förnimmelse eller ESP² anses vara förnimmelse ovan och bortom de kända fem sinnen: känsel, syn, hörsel, lukt och smak. Eftersom växterna inte företer ögon, öron, näsa eller mun och eftersom botanikerna alltsedan Darwin aldrig tillagt dem något nervsystem, slöt Backster sig till att förnimmelsetillståndet i fråga måste vara mera fundamentalt. Detta ledde honom till hypotesen att människans fem sinnen skulle kunna vara begränsande faktorer, som fördunklar

---

² Förkortning av extra-sensory perception, utomsinnlig förnimmelse (övers. anm.).

något slags primär förnimmelse, som möjligen kan vara gemensam för hela naturen. ”Kanske ser växterna bättre *utan* ögon”, gissade Backster, ”bättre än människorna gör med sådana.” Med sina fem sinnen har människan sitt fria val att förnimma, förnimma dåligt eller inte förnimma alls. ”Om man inte vill se någonting”, sade Backster, ”kan man se åt andra hållet eller låta bli att se alls. Om alla funnes i allas medvetenhet alltid, skulle det bli kaos.”

För att söka utröna vad hans växter kunde förnimma eller känna utökade Backster sitt kontor och grep sig an med att inrätta ett egentligt forskningslaboratorium. Under de följande månaderna erhöles det ena diagrammet efter det andra av alla slags växter. Fenomenet tycktes kvarstå till och med om växtbladet skildes från växten eller om det skars ned till elektrodernas storlek. Häpnadsväckande nog visade det sig att det alltjämt blev en reaktion på papperet, till och med om bladet skurits i småbitar och dessa blandats och lagts mellan elektroderna. Växterna reagerade inte endast på hot från människor utan också på mera obestämda hot, såsom en hunds plötsliga uppträdande i rummet eller närvaron av en person, som inte ville deras väl. Backster kunde visa, att en spindels rörelser i det rum där han hade en växt kopplad till sin utrustning kunde förorsaka dramatiska förändringar i det mönster som växten gjort på papperet, precis *innan* spindeln började springa iväg från en människa, som försökte hindra dess rörelse.

”Det verkar”, sade Backster, ”som om varje beslut att fly som spindeln fattade uppfångades av växten och orsakade en reaktion i bladet.”

Backster observerade att, om en växt utsättes för överväldigande hot, en fara eller en skada, den ”svimmar” i självförsvar på ungefär samma sätt som en människa. Detta visade sig på ett dramatiskt sätt en dag, då en kvinnlig fysiolog från Canada besökte Backsters Laboratorium för att observera hans experiment. Den första växt han skulle demonstrera gav intet gensvar alls. Inte heller den andra och tredje. Backster kontrollerade sina mätinstrument och försökte med den fjärde och femte växten i ordningen – fortfarande ingen framgång. Med den sjätte blev till sist reaktionen stark nog att fenomenet kunde demonstreras.

Nyfiken på att få veta vad som kunde ha inverkat på de övriga växterna frågade Backster: ”Innebär någon del av Ert arbete att växter kommer till skada?”

”Ja”, svarade kvinnan. ”Jag dödar de växter jag arbetar med. Jag lägger dem i en ugn och bränner dem för att få deras torrsvikt för mina analyser.”

Fyrtiofem minuter efter det att besökaren väl givit sig av till flygplatsen, gav var och en av Backsters växter åter gensvar på papperet. Denna händelse kom Backster att inse, att människor kan avsiktligt få växten att svimma eller hypnotisera dem. Något liknande kunde vara fallet i den ritual den judiske rabbinen utför innan ett djur slaktas på kosher-vis, vilket innebär att djuret lugnas och ges en stilla död, som möjligen förhindrar att dess kött kommer att innehålla något av den ”kemiska fruktan” som ger oangenäm smak och kanske är skadlig för konsumenten. ”Kanhända, säger Backster, ”uppskattar växten att uppgå i en ’högre’ livsform hellre än att förmultna på marken.”

I syfte att visa att växten och enstaka celler uppfångade signaler av något okänt medium för kommunikation, ordnade Backster en gång en demonstration för författaren av en artikel, som sedan trycktes i *Baltimore Sun* och återgavs i sammandrag i *Reader's Digest*. Han anslöt en galvanometer till sin filodendron och riktade sig därpå till journalisten, som om det vore han som var ansluten, och frågade honom om hans födelseår. Backster nämnde vart och ett av de sju åren mellan 1925 och 1931, och på vart och ett svarade journalisten med ett nej, såsom han hade blivit instruerad. Därefter valde Backster genom papperet det riktiga årtalet, vilken växten angivit med en extra hög kurva.

För att se om växterna kunde visa prov på minne förberedde Backster ett experiment, genom vilket han skulle söka identifiera den okände ”mördaren” av en av två växter. Sex av Backsters elever, däribland några erfarna polismän, deltog i experimentet som frivilliga. Med förbundna ögon fick de draga förseglade papperslotter. På en av dessa fanns instruktionen att med rötterna rycka upp en av de två växterna i ett rum och stampa på denna, så att den blev

helt förstörd. Gärningsmannen skulle föröva sitt brott i hemlighet, och varken Backster eller någon av de andra eleverna skulle känna hans identitet. Enda vittne skulle den oskadda växten vara. Genom att ansluta denna växt till en detektor och låta eleverna passera förbi växten en och en hoppades Backster kunna fastställa, vem som var den skyldige. Och mycket riktigt visade växten ingen reaktion på de fem, men så snart den verkliga skyldige gick fram till den, blev mätaren som vild.

Backster var noga med att framhålla, att växten kunnat uppfånga och återge skuldkänslorna hos gärningsmannen själv. Men eftersom denne handlat i vetenskapens intresse och inte var särskilt skyldig, kvarstod möjligheten, att växten kunde minnas och igenkänna den som brukat så svårt våld mot dess kamrat.

Ett annat intressant försök verkar ännu mera som hämtat ur Sax Rohmers och Bulwer-Lyttons mysteriefyllda värld. När en flicka blev mördad i en stor fabrik i New Jersey, kallades Backster till polisen för att utföra konventionella test med lögndetektor av de mest misstänkta. Ett stort lag underhållsarbetare hade arbetat i fabriken den kväll mordet begicks, och utfrågningen av lika många misstänkta kunde komma att draga ut på tiden. Backster föreslog därför, att en lögndetektor kopplades till de två krukväxter som fanns i det kontor där liket hittades. Arbetarna skulle sedan en i taget tillsägas gå in i ett intilliggande kontor. Om båda växterna reagerade på en bestämd person, skulle konventionella lögndetektortest tillämpas och mordet snabbt klaras upp.

Arbetarna började vandra genom kontoret i fråga, men växterna gav inte något ovanligt gensvar. Den kraftigaste reaktionen kom från nog så provade lagens väktare, när Backster ville att de skulle sätta växterna i säkert förvar över natten såsom varande ”enda vittnena till mordet”. Dagen därpå visade växterna alltjämt ingen reaktion, men varken de eller Backster kunde lastas här för. Den skyldige visade sig nämligen vara en person som aldrig arbetat vid fabriken.

I en annan serie experiment kunde Backster notera, att en växt och dess skötare tycktes förbindas av ett slags frändskap, som uppstod dem emellan, och detta även då de inte var i närheten av varandra. Genom att använda synkroniserade stoppur kunde han iakttaga, att hans växter fortsatte att reagera på de tankar och den uppmärksamhet han riktade mot dem från rummet intill, från bortre ändan av hallen och till och med ett ställe flera hus längre bort.

Han kunde också en gång konstatera, att hans växter visat märkbara tecken till gensvar i just det ögonblick han bestämt sig för att återvända till New York efter en resa till New Jersey, som ligger två och en halv mil därifrån. Om detta var tecken på lättnad eller välkomnande kunde Backster inte avgöra. Då han en gång var ute på föredragsturné, gav den ursprungliga dracaenan på hans kontor, den växt varifrån alla hans iakttagelser stammade, en motsvarande reaktion på mätarpapperet just då han visade ett diapositiv av den inför publik.

Då växterna väl ställts in på någon viss person, tycktes de i stånd att uppehålla en förbindelse med den personen, var han än befann sig, till och med bland tusentals andra. Detta visade sig en nyårsafton i det centrala New York, när Backster gick ut i villervallan på Times Square, beväpnad med anteckningsbok och stoppur. Han blandade sig med folkmassan och noterade alla sina olika handlingar, såsom när han gick, sprang, åkte rulltrappa ned under gatuplanet, nästan blev påkörd av en bil eller råkade i lätt dispyt med en tidningsförsäljare. Sedan han återvänt till laboratoriet, fann han, att var och en av tre växter, som kopplats oberoende av varandra, uppvisade likartade reaktioner på hans emotionella små äventyr.

Backster har ingen uppfattning om vad slags energivåg som kan förmedla människans tankar eller känslor till en växt. Han har försökt avskärma en växt genom att sätta den i en Faraday-bur och även i en blybehållare. Ingenting förmådde avskärma, innesluta eller störa förbindelseleden mellan växt och människa. Backsters slutsats var att motsvarigheten till bärvåg, vilken den nu kunde vara, på något sätt måste verka bortom det kända elektromagnetiska spektret och detta i såväl makrokosmos som mikrokosmos.

En gång, när Backster råkat skära sig i fingret och fuktade det med jod, reagerade den växt

som var ansluten till detektorn omedelbart, tydligen därför att celler i Backsters finger dog. Fastän det var möjligt, att den reagerat på Backsters känslor då han såg sitt eget blod eller på svedan av joden, började Backster likväl urskilja ett mönster i de kurvor som uppstod då en växt blev vittne till att levande vävnad dog. Han undrade om växten kunde ha känslighet på cellnivå och till och med uppfatta när enskilda celler i dess omgivning dog.

Vid ett annat tillfälle framträdde de typiska kurvorna samtidigt som Backster redde till en tallrik yoghurt. Detta förbryllade honom, tills han förstod att det i den sylt han blandade i yoghurten fanns ett konserveringsmedel, som dödade de levande bakterierna i yoghurten. Ett annat förbryllande mönster i kurvorna fick sin slutliga förklaring då han insåg, att växterna reagerade när kokhett vatten rann ned i avloppsröret till diskbänken och dödade de bakterier som fanns i detta.

För att undersöka uppslaget, att något slags cellmedvetande måste vara gemensamt för allt liv prövade Backster ut ett sätt att koppla elektroder till vätskor med alla möjliga slags encelliga organismer, såsom amöbor, parameciumjäst, mögelkulturer, avskrap från en människas mun, blodceller och spermier. Allt lät han återges på en detektor och han erhöll lika intressanta diagram som de växterna åstadkommit. Spermieceller visade sig överraskande förståndiga i det de tycktes kunna reagera på närvaron av sin givare, medan de ignorerade andra män. Sådana iakttagelser förefaller innebära, att något slags totalminne kan sträcka sig ned till den enskilda cellen. Slutsatsen av detta kan bli, att hjärnan endast är en kopplingsmekanism och inte nödvändigtvis ett minneslagrande organ.

”Medvetenheten”, säger Backster, ”tycks inte stanna på cellnivån. Den sträcker sig möjligen till molekylnivån och bortom den. Alla möjliga företeelser, som hittills vanligen betraktats som livlösa, kanske måste omvärderas.”

I övertygelsen om att han kommit ett fenomen av synnerlig vikt för vetenskapen på spåren blev Backster angelägen om att publicera sina upptäckter i en vetenskaplig tidskrift för att andra forskare skulle kunna kontrollera hans resultat. Hans personliga inblandning i experimenten och även föregående vetenskap om ett experiments förlopp var dock ofta tillräckliga för att växten skulle bli förvarnad att inte samarbeta. Han förstod, att han måste utforma ett experiment så, att all mänsklig inblandning var utesluten. Hela proceduren måste automatiseras. Det test han slutligen valde efter två och ett halvt år på de utmönstrade misstagens väg bestod i att undersöka om växterna skulle reagera, när levande celler avlivades på måfå genom en automatisk mekanism, medan inga människor var i eller i närheten av försökslokalen.

Backster använde de havsräkor som säljes som mat åt tropiska fiskar. Han byggde upp en anordning, som automatiskt skulle tippa dem ur en skål i en gryta med kokande vatten. En programmeringsapparat skulle aktivera anordningen på måfå, så att Backster och medhjälparna omöjligen skulle veta när detta inträffade. För kontrollens skull programmerade man andra skålar att hålla ut vanligt vatten, som inte innehöll räkor. Tre växter skulle anslutas till tre separata galvanometrar i tre separata rum. En fjärde galvanometer skulle kopplas till ett elektriskt motstånd med fast värde, vilken skulle indikera möjliga variationer, orsakade av förändringar i strömtillförseln eller av elektromagnetiska störningar i eller i närheten av experimentlokalen. Växterna skulle vistas i konstant, ej för hög, temperatur och skulle som ett extra försiktighetsmått hämtas utifrån, föras genom experimentlokalerna och i övrigt knappt röras före experimentet.

De växter som utvaldes för experimentet var av arten *Philodendron cordatum*, därför att dennas stora blad var fasta nog att motstå elektrodernas tryck. Olika växter av samma art skulle användas i på varandra följande testomgångar. Vetenskapligt uttryckt ville Backster påvisa, att

det finns en hittills odefinierad primär förnimmelse i växtriket, att djurs död kan tjäna såsom fjärrverkande stimulus till att visa denna förmåga av förnimmelse och att denna möjlighet till förnimmelse hos växterna kan föreligga oberoende av mänsklig inblandning.

Resultaten av dessa experiment visade, att växterna verkligen reagerade starkt och synkront, då räkorna dog i det kokande vattnet. Och den automatiska experimentanordningen, som kontrollerades av besökande vetenskapsmän, visade att växterna reagerade konsekvent på räkornas död i en proportion, som var fem till ett mot vad slumpen skulle kunnat åstadkomma. Experimentet och de därur erhållna resultaten dokumenterades i en vetenskaplig uppsats, som publicerades vintern 1968 i *International Journal of Parapsychology*, vol. X. Dess titel var ”Tecken på primär förmåelse i växtriket” (Evidence of Primary Perception in Plant Life).

Mer än sju tusen forskare önskade särtryck av rapporten om Backsters första forskning. Studerande och forskare vid över tjugo amerikanska universitet uppgav sig avse försöka upprepa Backsters experiment så snart de skaffat erforderlig utrustning.³ Stiftelser förklarade sig vara intresserade av att ställa medel till förfogande för fortsatta experiment. Nyhetsmedierna, som först förbisett Backsters uppsats, blev nervöst uppjagade inför det hela när naturtidskriften *National Wildlife* i februari 1969 publicerade en stort uppslagen artikel, som tilldrog sig sådan världsvid uppmärksamhet, att husmödrar började prata med sina krukväxter och *Dracaena massangeana* blev ett vardagsord.

Medan läsarna mest tycktes förbryllas av tanken att en ek verkligen kunde bäva när skogshuggaren nalkas, eller att en morot kunde darra vid åsynen av kaniner, var redaktörerna på *National Wildlife* mer intresserade av hur Backsters rön kunde tillämpas inom medicinsk diagnostik, brottsundersökning och underrättelsetjänst. Några aspekter av ämnet var så fantastiska, att man ännu inte vågade nämna dem i tryck. *Medical World News*, en medicinsk tidskrift, skrev i sin kommentar den 21 mars 1969, att ESP äntligen ”stod inför att få den respektabilitet som de psykiska fenomenens utforskare förgäves eftersträvat sedan år 1882, då Brittiska sällskapet för psykisk forskning grundades i Cambridge”.

Då nu väl medel började strömma till, kunde Backster investera i dyrare utrustning, däribland elektrokardiografer och electroencefalografer. Dessa båda instrument, som normalt användes för att mäta avgivandet av elektricitet från respektive hjärtat och hjärnan, registrerar skillnaden i urladdning av potential i växterna utan att leda ström genom dem. Kardiografen var känsligare i utslagen än löngdetektorn, och encefalografen var tio gånger känsligare i sina utslag än kardiografen

En slumpartad händelse ledde Backster in på ett annat forskningsområde. En kväll skulle han ge sin hund ett rått ägg. När han knäckte ägget, gav en av de växter som var kopplade till detektorer en kraftig och bestående reaktion. Kvällen därpå såg han samma sak hända. Han blev nyfiken på vad ägget kunde känna och anslöt det till en galvanometer. Nu var han åter upp över öronen fast i sin forskning.

I nio timmar fick Backster ett diagram av ägget med livliga kurvor, som motsvarade rytmen i ett kycklingfosters hjärtslag. Ägget hade dock köpts i en matvaruaffär i närheten och var obefruktat. När han senare knäckte ägget och dissekerade det, blev han förvånad över att finna, att det inte innehöll något slags fysiskt cirkulationssystem, som kunde förklara pulseringen. Det föreföll honom som om han råkat på något slags kraftfält, som inte hade någon vedertagen plats i den dittillsvarande vetenskapliga kunskapen.

Såsom en avslutning lade han ett ägg på kardiografen och släppte ett annat i skållhett vatten i andra änden av rummet. Det första ägget reagerade kraftigt på kamratens död. Så viktig var denna upptäckt att Backster tillfälligtvis övergav sina växtförsök. I själva verket gav upptäckten anledning till vittgående slutsatser om livets ursprung, och den skulle kunna utgöra ämnet för en hel annan bok.

---

³Backster har varit obenägen uppge dessa institutioners namn för att de icke skall besväras av utomstående, så länge de inte slutfört sina försök, och kunna avge väl övervägda rapporter om sina resultat, när de så önskar.

KAPITEL 2

Växter i mekanikens tjänst

Den som därefter skulle tränga in i de mysterier som växternas kommunikation erbjuder var Pierre Paul Sauvin, en elektronikspecialist från West Patterson i New Jersey, vilken råkat höra en intervju med Backster i ett radioprogram, som leddes av Long John Nebel, den kända amerikanska radiorösten.

Förutom att han var ihärdig forskare i ESP och fjärrhypnosens fenomen var Pierre Paul Sauvin lika hemmastadd i ingenjörsyrkets teoretiska och praktiska sidor, och han hade utbildats och arbetat inom flera stora företag, sådana som Aerospace och International Telephone and Telegraph.

När Long John Nebel, en professionell skeptiker, ville få ett övertag på Backster med att få honom ange några praktiska tillämpningar av sin upptäckt av växternas primära förnimmelse, föreslog Backster att i djungelkrig soldater på farlig mark kunde använda växter på platsen såsom "larmapparater som utvisar stress" och på detta sätt undgå att hamna i bakhåll. "Men om man verkligen vill fånga psykologernas uppmärksamhet", sade han, "skulle man kunna preparera en växt så, att den satte igång ett elektriskt leksakståg och fick det att gå fram och tillbaka, kontrollerat av en människas känslor enbart." Denna idé var sällsynt opraktisk men kunde ändå innebära en "apparat som gav respons på oro" på Sauvins elektroniska jargong, och den sporrade honom till att göra egna experiment.

Sauvin påstår, att han fått många av sina insikter och ideer till uppfinningar i form av psykiska blixtrar, som om han endast vore en förmedlare. Han säger, att han ibland får de sakuppgifter han behöver för en uppfinning utan att helt förstå principen bakom eller hur dessa detaljer förhåller sig till det hela, och att han då måste få fler detaljer genom att ställa frågor till "nivåerna bortom". Genom att använda högspänningsgeneratorer kan Sauvin leda 27 000 volt genom kroppen och på avstånd aktivera en stor glödlampa, fylld med heliumgas, som tjänar som ett elektriskt ouija-bord med mörka ringar, som flödar åt ena eller andra hållet till svar på hans frågor. Han har också arbetat fram ett system som, enligt vad han försäkrar, kan hypnotisera även den mest motspänstige. Det består av en ostadig plattform, som placerats i ett kolmörkt rum, och ett regnbågsfärgat ljusmönster, som svänger och får den som skall hypnotiseras att förlora balansen.

Med sådant specialkunnande dröjde det inte länge, förrän han fick ett elektriskt leksakståg att gå runt ett spår och lägga om kursen i enlighet med Sauvins tankar och känslor, som överfördes till en växt. Senare kunde han med framgång demonstrera detta inför publik i Madison i New Jersey och därtill låta sitt tåg starta och stanna på viljans kommando inför kamerorna i en TV-studio. När loket rörde sig på spåret, aktiverade det en strömbrytare, varifrån ström leddes till Sauvins kropp och gav honom en kännbar stöt. Något längre framme på spåret fanns en annan strömbrytare, som var kopplad till en galvanometer, vilken i sin tur stod i förbindelse med en vanlig filodendronplanta. Då denna växt uppfångade Sauvins känsloreaktion på den stöt han fick, skulle galvanometernålen hoppa till och slå om strömbrytaren och därmed kasta om tågets kurs. Nästa steg för Sauvin bestod helt enkelt i att minnas känslan av stöten och rikta denna känsla mot växten för att den skulle aktivera strömbrytaren.

Fastän Sauvin länge intresserat sig för parapsykologi och fascinerats av vad växtens respons på människans tankar och känslor kunde innebära psykologiskt, var hans huvudintresse riktat mot att utarbeta en absolut säker anordning för testning av växter, vilken skulle kunna skötas av vilken människa som helst. Vare sig växterna var "medvetna" eller inte, var Sauvin övertygad om att de hade ett kraftfält, som liknade det människan frambringar, och att man på något sätt skulle kunna dra nytta av den påverkan dessa fält övar på varandra. Problemet låg i att framställa utrustning känslig nog för att man skulle kunna studera fenomenet på ett helt tillförlitligt sätt. I egenskap av teknisk journalist hos ITT hade Sauvin tillgång till ett stort antal facktidskrifter, och häribland fångade en serie artiklar i *Popular Electronics* hans uppmärksam-

het. De handlade om ovanliga elektroniska kretsar och lika ovanliga vapen, och var skrivna av en mystisk författare vid namn L. George Lawrence. Författaren hade fattat intresse för de system ryssarna utvecklat att träna katter att styra rätt mot ett mål och spekulerade i sina artiklar över möjligheten av att träna växter – uppenbarligen för samma ändamål – att ge gensvar på närvaron av särskilt utvalda föremål och bilder. Efter mycket arbete kunde Sauvin göra ett instrument, med vilket han hoppades kunna urskilja mycket fina skiftningar i växternas kraftfält. Den känslighet han ernådde blev hundra gånger större än den Backster kunde åstadkomma med sin galvanometer, och en väldig mängd elektroniskt ”brus” eliminerades.

Det som Sauvin nu mätte var inte längre spänningens svängningsvidd utan fasförändringen eller den fina eftersläpningen mellan två förhandenvarande spänningar. Resultatet blev för Sauvin ett instrument, som i stora drag kunde liknas vid strömbrytaren till en vanlig ljus-avbländare, där växten var strömbrytaren. Förändringar i det skenbara motståndet i bladet skulle få ett ljus att bli starkare eller svagare, allteftersom växten reagerade på yttre påverkningar.

Så snart hans apparat fungerade, tog Sauvin itu med att observera växten under dygnets alla timmar. För att registrera de finaste nyanser av fasförändring kopplade Sauvin sina växter till ett oscilloskop. Det är ett stort elektroniskt ”grönt öga” med en figur av ljus, som liknar en åtta, varav öglor ändrar form allteftersom den elektriska strömmen, i detta fall från en växt, ändras och därvid gör mönster som mycket liknar en fjärils vingfladder.

Samtidigt frambragtes en föränderlig ton av en ström, som leddes genom en förstärkt tonoscillator, vilket gjorde det möjligt för Sauvin att höra mycket små vibrationsförändringar och då veta hur hans växter reagerade. Ett batteri av bandspelare registrerade oavbrutet denna oscillerade ton och med den ett entonigt pip varje sekund från en internationell tidsignal-sändning. Med hjälp av stoppur kunde han kontrollera den verkan på avstånd han övade på sina växter, var han än befann sig.

En del av Sauvins egendomliga elektroniska utrustning fick nu göra rätt för sig, särskilt ett invecklat system för automatiskt telefonsvarande samt upptagningsapparater. Under några år hade han skrivit i flera facktidskrifter under olika pseudonymer, alltmedan han behållit sitt ordinarie arbete. Han hade tänkt ut ett sinnrikt system, som gjorde det möjligt för honom att medan han var på sitt arbete ändå rådgöra med sina redaktörer och besvara deras frågor. Med hjälp av en liten radiosändare, som han hade fastspänd på ena benet och ett batteri av automatiserade och förut programmerade bandspelare i hemmet kunde han kommunicera via sin hemtelefon för att taga emot meddelanden och ge svar, och allt detta från sitt skrivbord på arbetet. Ett enkelt knep, som att draga fingret utmed en kam nära telefonen, tjänade till att identifiera den som telefonerade genom det ljud som uppstod. Sauvin gjorde till sin vana att nynna för sig själv den mesta tiden han var på arbetet, såsom en täckmantel för de lågmälda telefonsamtal han förde vid skrivbordet.

Denna utrustning var Sauvin till utmärkt nytta för fjärrkommunikation med sina växter. Han kunde slå sitt eget nummer och tala till sina växter direkt, han kunde observera tonen i deras responser via den förstärkta audio-oscillatorn och från vilket ställe han än befann sig på kunde han kontrollera ljuset, färgen, temperaturen eller registreringsapparaturen i sin lägenhet. För att göra sin omkopplingsapparat känsligare hoppades han kunna få växterna att koppla in en ljuskälla, som i sin tur skulle orsaka att en kultur av mikroorganismer rörde sig genom en glasflaska, varvid en annan omkopplare aktiverades.

När han fäste elektroder vid sina växter hade Sauvin i efterhand märkt, att han fick de bästa resultaten av de växter, med vilka han kunde upprätta särskild förbindelse. Detta kunde han göra genom att försätta sig i lätt trans och, medan han önskade växten gott, ömt smeka eller gnida dess blad, tills han kunde känna sin egen energiutströmning förena sig och komma i samspel med växtens energier. I likhet med Backster fann han, att växterna reagerade mycket starkt, då levande celler i deras omgivning dog, och mycket konsekvent då människoceller dog.

Under sina experiment fann han också, att den enklaste utomsinnliga signal han kunde

överföra till sina växter och som de skulle ge respons på med tillräckligt stark reaktion, bestod i att han gav sig själv en svag elektrisk stöt. Denna åstadkom han genom att snurra skrivbordsstolen och därmed urladda den ackumulerade statiska elektriciteten genom att med ett finger nudda vid skrivbordet, som var av metall. Hans växter, som var flera kilometer därifrån, reagerade omedelbart. Precis som hade skett i försöket med leksakståget, fann Sauvin att han blott behövde minnas eller i känslan återuppleva en stöt för att växterna skulle uppfånga denna signal, till och med från hans fritidshus, som låg tretton mil därifrån.

Ett av Sauvins problem, som uppstod när han var hemifrån flera dygn i sträck, bestod i att hålla växterna skärpt inställda på honom själv hellre än på den omedelbara omgivningen. Sålunda måste han arbeta fram något att fånga deras uppmärksamhet med som var mycket effektivare än att tala till dem i telefon. Eftersom de reagerade mycket kraftigt, när han själv eller någon del av hans kraftfält tillfogades skada, experimenterade han med att *på avstånd* döda egna kroppsceller i växternas närhet. Metoden verkade förträffligt. Svårigheten låg i att få celler, som kunde vara vid liv under lång tid. Blod gick bra nog, hår var svårt att döda, men sperma gick allra bäst, ty, som Sauvin förklarade det, att skaffa den var lättare än att blöda och mycket mindre smärtsamt också.

Dessa experiment fick Sauvin att undra, om växterna inte lika väl kunde reagera på känslor av njutning och glädje som på dem av smärta och elektriska stötar. Dessutom hade han tröttnat på att ge sig själv stötar. Han fann snart, att växterna visst reagerade på glädje och njutning men då med vågmönster, som inte var kraftiga nog för ett mer vågat försök. Sedan han en helg rest till sin stuga med en flicka, kunde han konstatera att hans växter tretton mil därifrån reagerade med mycket höga toppar på tonoscillatorn på den intensiva njutningen i könsakten och med höjdpunkten i själva utlösningensögonblicket.

Allt detta var mycket intressant och kunde marknadsföras kommersiellt med sikte på svart-sjuka hustrur, som skulle kunna övervaka sina otrogna äkta män med hjälp av exempelvis en begonia. Ännu var det emellertid långt kvar till ett absolut säkert system att på ett tillförlitligt sätt få en växt att kontrollera en strömbrytare. Sauvins system uteslöt inte möjligheten av att växten när som helst skulle reagera på någon stimulus i dess egen närhet, såsom om en katt eller fågel plötsligt dök upp utanför fönstret och fångade någon insekt. Därför kopplade han tre växter, i tre olika rum med olika miljöer, till en enda strömkrets, som kunde aktiveras endast om alla tre växterna reagerade samtidigt. Genom att ha växterna i separata miljöer hoppades Sauvin, att den stimulus som erfordrades skulle inträffa samtidigt hos alla tre endast när den härrörde från honom själv, var han än befann sig. Detta var dock fortfarande inte absolut säkert, ty ibland kunde det hända, att någon av växterna inte reagerade fullt på stimulus. Emellertid var det osannolikt, att en stimulus vilken sort som helst skulle inverka på alla tre växterna samtidigt, och detta innebar ett framsteg.

Sauvin blev nu angelägen om att publicera sina fakta, som bekräftade Backsters upptäckter, och tillkännage sitt eget bidrag till en vetenskap, som han anade hade potentiellt minst lika mycket att ge världen som Marconis nyttiggörande av radiovågorna. Ur stånd att intressera massmedierna eller sådana konservativa vetenskapliga tidskrifter som *Science* och *Scientific American*, beslöt han sig för att försöka få de ingenjörsvetenskapliga eller tekniska tidskrifter som han redan medverkat i att nappa på kroken. För att väcka intresset hos redaktören för en motortidskrift kokade han ihop en historia om en apparat, med vilken han kunde starta sin bil med fjärrkontroll genom tankevågor, som riktades mot en växt. Med hjälp av en liten radiosändare visade sig detta vara enkelt nog, medan den enda tekniska svårigheten bestod i att utforma den mekanism som skulle ge det exakt rätta trycket på tändningsnyckeln, upprepa det om motorn inte startade och släppa trycket i det ögonblick den gjorde det. Apparaten tänktes ställa bilföraren i utsikt att kunna vakna en frostbiten morgon och få bilen startad och uppvärmd, medan han ännu aväter sin frukost i godan ro. Men för Sauvin fanns där en brist: växten behövdes i själva verket inte. Apparaten kunde manövreras direkt per radio.

För att få med sina kära växter i någon apparatur av värde, som kunde intressera både bil- och lägenhetsinnehavare, utarbetade Sauvin ett system, med vilket en person som kommer hem en snöig natt kan köra fram till garaget och ge en signal till sin älsklingsfilodendron att öppna dörrarna. I detta fall skulle växtens förmåga att ge respons endast på sin husbonde göra detta system utmärkt inbrottssäkert.

Sauvin kom på idén att visa att ett flygplan kunde flygas med tankekontroll genom att växter kopplades till känsliga apparater. Detta utnyttjade han för att väcka seriösa vetenskapens intresse och skaffa de nödvändiga medlen för ett verkligt laboratorium. Sauvin, som redan ägde flygcertifikat, hade i årtal ägnat sig åt hobbyn att flyga modellplan, av vilka några hade en vingbredd av nära två meter, och styra dem helt från marken med radiosignaler och på detta sätt få dem att kränga, cirkla, öka och minska farten och slutligen landa. Genom att göra en lätt omändring av ett modellplan, så att det passade till hans sändarutrustning, kunde Sauvin starta eller stanna det eller ändra dess fart under flygning genom att skicka en tanke till en växt.

I växternas känslighet såg Sauvin också en möjlighet att avslöja en potentiell flygplanskapare redan på flygplatsen, innan en sådan hunnit gå ombord på något plan. Han framkastade "Operation Skyjack"⁴, ett system med vilket växter kunde utnyttjas tillsammans med galvanometrar, roterande magneter och annan känslig utrustning i syfte att uppfånga de oroliga känslorna hos en tilltänkt flygplanskapare medan denne blir undersökt av säkerhetspersonalen.

Förenta staternas armé har redan visat intresse för att utveckla metoder att mäta människors känsloreaktioner förmedelst växter och utan att dessförinnan behöva göra växterna känsliga för en viss person. Vid Fort Belvoir i Virginia har medel ställts till förfogande för växtförsök. Också Förenta staternas marin har visat sitt intresse. Eldon Byrd, en operationsanalytiker på Staben för avancerad planering och analys vid Marinens artillerilaboratorium i Silver Spring i Maryland, har med viss framgång upprepat Backsters experiment. I likhet med Backster har Byrd funnit, att blotta tanken på att skada bladen hos en växt kunde vara tillräcklig för att få en lögn-detektors nål att hoppa till. Hans experiment innefattade observationer av en växts reaktion på stimuli, såsom vatten, infrarött och ultraviolett ljus, eld, fysisk stress och stympning.

Byrd tror, att den inverkan växten har på galvanometern inte orsakas av det elektriska motståndet i bladet, utan av en förändring i cellernas biopotential från det yttre till det inre cellmembranet, såsom detta beskrivits av svensken doktor L. Karlsson, som har visat att en samling celler kan ändra polaritet, ehuru den energi som orsakar cellernas polarisering är okänd. Byrd tror att det som mätes är en spänningsförändring i cellerna och att själva medvetenheten är den mekanism som orsakar förändringen i potential.

Byrds forskning stöder Backsters iakttagelser, att växterna företer en egenskap av medvetenhet och empati (medvetenhetsgemenskap) med andra organismer som stimuleras i deras närhet. Liksom Backster har även han funnit att växter tenderar att "svimma", då de utsättes för alltför stor stress och att de då plötsligt upphör att reagera på till och med de mest grundläggande stimuli, såsom ljus och värme. Liksom Backster och Sauvin kunde Byrd på televisionsskärmen visa en växts reaktion på olika stimuli, däribland hans avsikt att bränna den. I en filmupptagning visade Byrd att, när han skakade en liten ask, i vilken han hade en spindel, en växt reagerade med endast en sekunds fördröjning och att reaktionen fortfor så länge som en minut. En kraftig reaktion uppstod också, då han skar av ett blad från en annan växt.

Byrd har nu fått tillgång till revolutionerande ny lögn-detektor, som blivit känd under beteckningen "psykologisk utvärderare av stress". Teorien bakom den är att människans röst-ljud normalt vibrerar på såväl hörbara som ohörbara frekvenser. Röstens ohörbara vibrationer uteblir hos en människa, som utsatts för stress, och fastän örat inte kan uppfatta skillnaden kan apparaten, enligt vad dess uppfinnare påstår, registrera förändringarna på ett diagram. Byrd

---

⁴ Översättlig ordlek som anspelar på det engelska ordet för flygplanskapning, hijack (övers. anm.).

arbetar nu på en metod att anpassa denna apparat för att användas tillsammans med växter.

I Japan har en stillsam filosofie doktor och tillika framgångsrik elektroningenjör från Kamakura – en förtjusande tillflykt full av trädgårdar, inte långt från hamnstaden Yokohama – omarbetat en liknande lögn-detektor till en apparat, med vilken han åstadkommit de hittills mest fantastiska resultaten med växterna. Doktor Ken Hashimoto, som är anställd som konsult i lögn-detektering hos japanska polisen, läste om Backsters laboratorieexperiment och beslöt att ansluta en av familjens kaktusar till en vanlig lögn-detektor med hjälp av akupunktur nålar.

Hans syfte var mer revolutionerande än Backsters, Sauvins eller Byrds. Han hoppades kunna komma i direkt samspråk med en växt, och för att göra det förlitade han sig på en förbättring han hade gjort i den japanska proceduren för lögn-detektering. För att förenkla och förbilliga polisens förhörsmetod hade Hashimoto utarbetat ett system, som liknade Dektors och som medförde att intet annat än ett kassettbandspelarband behövdes för att registrera en misstänkts reaktioner. Genom att på elektronisk väg överföra moduleringarna i den misstänktes röst på ett löpande papper hade Hashimoto kunnat få fram diagram som var tillräckligt tillförlitliga för att godkännas vid en japansk domstol.

Det gick nu upp för Hashimoto, att han genom att kasta om proceduren kunde omvandla kurvorna i ett diagram till modulerade ljud och därmed begåva en växt med röst. Hans första försök med en kaktus liknande jättesaguaron i Kalifornien och Arizona-öknen, fastän mycket mindre, blev ett fiasko. Obenägen att draga slutsatsen, att det var något fel i antingen Backsters rapporter eller i hans egen utrustning, bestämde Hashimoto sig för att det kunde vara han själv som hade svårigheter att kommunicera med växten, trots att han är en av Japans ledande forskare i de parapsykiska fenomenen.

Hans hustru däremot, som älskar växter och är känd för sina ”gröna fingrar”, erhöll snart sensationella resultat. När fru Hashimoto förklarade för kaktusen, att hon älskade den, kom omedelbart ett gensvar från växten. Sedan det ljud kaktusen frambragte omvandlats och förstärkts av doktor Hashimotos elektroniska utrustning, liknade det det höga vinandet hos högspänningsledningar, sådant man kan höra det på håll, förutom att det mer lät som en sång. Dess rytm och ton var skiftande och behagliga, ibland till och med varma och nästan muntra.

John Francis Dougherty, en ung amerikan från Marina Del Rey i Kalifornien, som var vittne till ett av dessa samtal, säger att, när fru Hashimoto talade modulerad japanska med växten, det lät som om växten svarade på modulerad ”kaktusanska”. Dougherty meddelar vidare, att paret Hashimoto kom sin växt så nära, att de snart kunde lära den räkna och addera tal från ett till tjugo. Till svar på frågan hur mycket två plus två blir, svarade växten med ljud, som när de omvandlades till kurvor föredde fyra distinkta och sammanhängande toppar.

Hashimoto fick sin doktorsgrad vid universitetet i Tokyo och är chef för Hashimoto Electronics Research Centre. Han är även verkställande direktör och forskningschef för Fuji Electronic Industries, som tillverkar de väldiga animerade neonskyltar som illuminerar Tokyo. Hashimoto har sedermera demonstrerat sin kaktus’ räkneförmåga inför publik i hela Japan.

Hashimoto är, överraskande nog, också en av Japans populäraste författare. Hans *Inledning till ESP* upplever sin 60:e tryckning och *Den fjärde dimensionens världs mysterium*, sin 80:e. Ombedd att förklara fenomenet med sin talande och räknande kaktus, svarade Hashimoto, att det finns många företeelser, som inte kan förklaras med den nuvarande fysikens teorier. Han tror, att det finns en värld bortom den tredimensionella vi känner och fysiken beskriver, och att denna tredimensionella bara är en skugga av den fjärde dimensionens icke-materiella värld. Vidare tror han, att den fjärde dimensionens värld kontrollerar den tredimensionella världen medelst vad han kallar medvetenhetskoncentration (mind concentration) eller den andra kallat psykokinesi eller andens makt över materien.

Fortsättning följer i höstnumret.

Kunskapens manifestation i människan

Det följande handlar om det med kunskapen medföljande ansvaret och om några av de processer och lagar som är förbundna med aspiranternas och lärjungarnas verksamhet i det yttre. De grupper som nu är aktiva under ledning av verksamma lärjungar och lärare, strävar efter att förvärva en allt djupare kunskap om planen för medvetenhetsutvecklingen i mänskligheten – tillvarons mening och mål – inte enbart genom teoretiska studier, utan också genom handlandets nödvändighet för att sålunda kunna bemästra allt högre ändamålsenliga krafter, som ställs till deras förfogande. Dessa processer är förbundna med särskilda aktiveringsmetoder, som ligger i linje med uppstigandets vetenskap och förverkligandet av enheten; strävan till enhetsmedvetenhet – jagens oförstörbara broderskap.

Lagen för kunskapens omsättning i handling bestämmer den vunna insiktens praktiska förverkligande, en förutsättning för fortsatt ”uppenbarelse”. Den för alla lärjungar gemensamma nämnaren är att den egentliga vägen börjar genom aktiveringen av hjärtcentret genom hängivet tjänande av mänskligheten och utvecklingen. Om vi betraktar tillvarons ändamålsenlighet såsom en lag, tillämpad av intelligenta krafter i riktning mot vissa mål, så kan vi betrakta också lärjungarnas arbete i världen såsom en yttring av dessa ändamålsenligt dirigerade krafter. Den magnetiska kraft, som binder samman lärjungarna i deras gemensamma arbete i detta vårt fjärde naturrike, är en utstrålning från mänsklighetens inre kretsar – planethierarkin. Utan dennas hjälp och vägledning skulle denna strävan till enhet och förståelse vara ett arbete utan ljus och ledning i mörkret, i okunnighetens världar. Vi kan således betrakta denna vandring på vägen som en resa till svårtillgängliga platser. Varje aspirant och lärjunge är en brännpunkt av energi och skall bli en medveten sådan, där han står. Kontaktlinjen och intonationen med Augoeides måste ständigt odlas och hållas vid liv för att åstadkomma en stadig utstrålning, som påverkar vår omgivning. Den metod, som ligger till grund för denna magnetiska, tjänande utstrålning, avser förmågan att samtidigt utöva självglömska och själverinring. Den människa, som har för avsikt att vara en förmedlande länk mellan den oroliga mänskligheten och planethierarkin, måste ställa sig följande frågor: Vad innebär kunskapens manifestation i människan? Vilka lagar sammanhänger med ansvaret att i det yttre framföra den esoteriska kunskapen? Esoteriskt studium pålägger ansvar, och tillämpningsförmågan är en särskild kraft som går att rikta mot vissa mål i enlighet med kunskapens manifestation i människan. *”Den som vandrar vägen är ej till för sin egen skull utan för andras”* – Pytagoras. Till ”kunskapens manifestation i människan” hör att inse ”nödläget inom mänskligheten” såsom en drivkraft för ökat tjänande av utvecklingen. Det rätta valet mellan självhävdelse och tjänande anger skillnaden mellan svarta vägen och vita vägen (en skillnad som framträder endast på högre mentalstadiet). Detta är vad som avses med ”Herkules vid skiljevägen”.

Vad är det viktigaste som för närvarande sker inom mänskligheten? I denna unika epok sker något som icke kunnat ske under föregående epoker: offentliggörandet av den tidigare strängt hemlighållna esoteriska kunskapen. Esoteriken kan betraktas som en tillståndsspecifik vetenskap, en lära förbehållen vissa invigda. Den går icke att förstå eller anamma enbart genom ett yttre studium, utan den måste befastas och bekräftas genom egen inre upplevelse och insikt. Kunskapens manifestation och emanation i världen är ett slags kausalförbindelse i tiden, ty kausalideerna är kanaler för hierarkiska (av planethierarkin utsända) energier. Den organisation av goda superintelligenser, som övervakat medvetenhetsutvecklingen på vår planet alltsedan Lemurien och Atlantis, riktar nu sin kraft på att återigen framträda inom vår desorienterade mänsklighet. Vår planet har kallats för ”sorgens planet”, och med rätta på grund av den kris som kulminerade i samband med att det högre prästerskapet fördrevs och det lägre övertog skötseln av jordens affärer. De senaste tolv tusen årens världshistoria av namnlöst lidande vittnar om resultatet. Ty godtycket och maktystnaden har regerat. De skolor och rörelser, som genom årtusendena verkat för den goda saken, har alla varit förbundna med mänsklighetens inre kretsar – hierarkin. Från hierarkin går ett utflöde, en emanation av energier, som främjar medvetenhets-

utvecklingen och som aspiranter och lärjungar i vår tid måste lära sig uppfatta och i ökande mån tillgodogöra sig. Det finns en evokationens och invokationens vetenskap, som med tiden ersätter den äldre österländska eller indiska meditationen och som även tjänar till att bilda en magnetisk kausalförbindelse mellan mänskligheten och den övervakande hierarkin. Två faktorer eller delar av denna vetenskap studeras allt mer i framtiden. En del av denna vetenskap avser väckandet av den högre mentalutvecklingen och dess inriktning på utvecklingens faktorer (att kunna uppfatta och taga emot ändamålsenliga kausalförbindelser). Den andra delen avser den vunna insiktens praktiska förverkligande och förvärvet av förmågan att tillämpa de lagar som gäller för fortsatt utveckling. Dessa båda processer är strängt lagbundna.

Ett viktigt samband mellan eterhöljet med den inneboende monaden och lagen om magnetisk styrning – ett samband förbundet med fjärde slaget av eter, 49:4 – skall noga beaktas ifråga om de högre formbildande energier som tränger ner och emottages av de lägre etrarna. Lagen om magnetisk styrning, vilken står i förbindelse med värld 46, utövar ett lagbundet inflytande på alla eterformer inom solsystemet. Hos människomonaden har eterhöljet en funktion såsom förmedlare av kosmisk-eterisk energi eller ett slags formbildande kraft. Monaden, centrad och självmedveten i kausalcentret, lär sig med tiden att behärska de energier som manifesteras i dess eget system – ett slags symmetrisk emanation. Vetenskapen skall en dag upptäcka etermateriens existens och erkänna den vetenskap som ligger till grund för monadläran och förvärvet av en djupare syn på materien såsom bärare av livet (uratomerna) och förståelsen av allt livs enhet. Vi skall noga betrakta läran om etrarna såsom en magnetisk förbindelselänk, ett slags draghjälp uppåt mellan naturrikena. I synnerhet skall aspiranter och lärjungar tillhörande de inre skolornas undervisning förbereda sig för att i allt större omfattning utgöra kontaktytor eller kontaktlinjer mellan fjärde och femte naturrikena. Läran om etrarna och deras behärskande hör till de kontaktytor som bildas mellan gruppen av tjänare i fjärde och femte naturrikena. Detta sammanhänger med flera av de element som delges i ljustekniken, ökad förståelse för de fyra etrarna och deras nerdimensionering i människans konstitution och i de fyra högre centra som skall aktiveras inom människan.

Ett ytterligare faktum skall också betonas, vars betydelse kommer att klarna när vi studerar skeenden i den nya epoken och framväxten av sjätte underrasen och senare sjätte rotrasen; hittills, under tredje, fjärde och femte rotraserna, har det mentala främst använts till förståelse av materieaspekten och fysiska världen. Från och med nu skall mentalaktiviteten också riktas mot att förstå medvetenheten, den mänskliga och den planetariska.

Det gradvisa offentliggörandet av esoteriken med start år 1875 markerar särskilda skeenden, som till sist skall beröra hela vår mänskliga evolution. Till dessa processer hör vissa kraftmätningar som slutligen måste äga rum i denna övergångstid vi nu lever i, vars orsak finns i de bakomliggande skördefaktorer som ligger till grund för vår planets unika ställning. Kampen mellan det goda och det onda kommer att tilltaga – en kraftmätning mellan dem som verkar för evolutionens och enhetens krafter och dem som verkar för den nedåtgående förtätningens kraft. Dessa kraftmanifestationer utmönstrar särskilda illusioner och fiktioner, i enlighet med förberedelsens princip och i linje med formförstörelselagen i syfte att frambringa en ny kultur. ”Framtida händelser kastar sin skugga framför sig.” (Goethe) Esoteriken kan aldrig bli en massrörelse på grund av kunskapens materiella karaktär. För att förstå esoteriken måste man i sitt kausalhölje ha tillräckligt många mot kunskapen kausalmolekyler, ha aktiverat dem genom självförverkligande och, om man skall kunna uppfatta dem med sitt mentaltänkande och hjärnan, ha involverat dem i mentalmolekyler. Detta sammanhänger med den gradindelade process, vari människomonaden slår bryggan till kausalcentret och i sin dagsmedvetenhet når kontakt med hithörande slag av medvetenhet, från början endast 47:3-ideer.

Det ligger hos monaden själv (liksom i hela naturen) en dunkel strävan, som med naturlags stabilitet inriktar utvecklingsdriften mot något liknande ett okänt mål, den första yttringen av kosmiska totalmedvetenheten. Vägen till kunskapen och enheten är den väg på vilken mänsklig-

heten vandrar mot ofrånkomliga slutmålet: närmast högre naturrike, det femte. Vi är inkarnerade i fysiska världen för att göra erfarenheter och lära av dem, förvärva allt högre grad av insikt och förståelse, samt för fortsatt utveckling i högre riken utveckla erforderliga egenskaper och förmågor. Medvetenhetsutvecklingen är en graderad process, som symboliskt kallas för vandring från mörker till ljus. En växelverkan av dynamiska krafter och ändamålsenliga utvecklingsenergierna börjar allt mer genomströmma och genomstråla lärjungarna. Verklighetsideerna med sina utvecklingsenergierna står till deras förfogande som bemödar sig om att förvärva förutsättningarna för deras mottagande; utvecklandet av sunt förnuft och vilja till tjänande. De processer gällande medvetenhetsutvecklingen i människariket, i synnerhet de som är förbundna med aspirant- och lärjungaskapet, vittnar om att den högre mentalutvecklingen och aktiveringen av det kausala icke är ett statistiskt varande, likt dem i lägre tillstånd, uppkomna genom mekanisk och automatisk medvetenhetsaktivitet bortom monadens avsiktlighet. Ty ju mer avsiktlig individen är i sitt tänkande och kännande, desto mer och bättre aktiverar han dittills övermedveten emotional och mental medvetenhet. Det är genom tanken vi lär oss behärska våra höljens vibrationer. Ett första grundläggande steg i denna metodiska aktivering avser förmågan att hejda idéassociationernas ström inom emotional- och mentalthöljerna. Detta utövar man genom att fasthålla vid en idé (genom riktad uppmärksamhet) utan att låta sig störas av några inkast. Detta påverkar mentalthöljet som därmed också börjar forma sig efter idén. Genom att man uppövar denna förmåga utvecklas mentalthöljet och dess organ. *”Verklig förståelse förutsätter mentalthöljets övermedvetna kontakt med motsvarande objektiv verklighet, icke en subjektiv kontakt med i mentalmaterien utformat system, existerande tankeform. Möjlig mental upplevelse av verkligheten (övermedveten) förutsätter, att individen kontaktat kausalidén, icke vanliga mentalideerna. Kausalidén återger verkligheten, vilket mentalideerna icke kunna. Det är därför det mentala alltid förblir fiktivt. Det mentala system, som överensstämmer med kausalidén, är en mental konkretion av kausalidén. Dyliga system kunna utformas endast av kausaljag med objektiv kausalmedvetenhet.”* Livskunskap Två, 10.19.1 (Hylozoiken är ett sådant system utformat under överinseende av ett 45-jag.) *”Perspektivmedvetenheten lyfter individen upp i en mental sfär, där principerna icke längre bli hinder utan låta sig infogas i ett större sammanhang med ständigt vidgade horisonter, tills intuitionen fogar systemen in i verkligheten. Den som upplevat en intuition, kan sedan konkretisera den i serie mentalsystem i överensstämmelse med verkligheten.”* Livskunskap två, 3.34.6 (Esoterikerns egen utveckling).

Vi skall noga iaktta den strålgång som erhålles i särskilda tillstånd av självmedvetenhet. Den kan liknas vid ett ”sanningsbärande ljus”, det som är evigt, odödligt och levande i ordets rätta bemärkelse. Sådan är den väg som ligger framför alla som vågar anträda den. Sådan är den möjlighet som erbjuds alla aspiranter, som träffat sitt val mellan icke-identifiering och som har enhetsviljan och viljan att tjäna som drivkraft. Ty detta ligger till grund för flera aktiveringsmetoder – resonans med högre ideer. Aspiranten och lärjungen börjar förnimma aktiva krafter inom sitt eterhölje. Han kan ännu icke styra dem eller använda dem fullt ut i enlighet med sina planer och ändamål.

Under de gynnsamma förhållanden, som råder inom gruppen och undervisningen, måste vi beakta flera medverkande krafter och faktorer, omständigheter under vilka arbetspersonligheten omdirigerar energierna inom förstajaget, så att de blir allt mer ändamålsenliga för aktiveringen av det kausala. Detta arbete kännetecknas av monadens avsiktlighet och insikten att endast ett liv fyllt av verksamhet är ett verkligt liv – medvetenhetsaktivitet i överensstämmelse med de kausala förebilderna. I allt högre grad och i allt större omfattning lär sig grupperna att förstå rörelseaspektens eller viljeaspektens oerhörda betydelse. Detta sammanhänger med mentalviljans uppväckande och upphävandet av den psykiska maskinens mekaniska och automatiska aktivitet. *”Ty det är energin, som är uppenbarelsens källa. Rätt bruk av energin löser alla problem. Rätt bruk är i enlighet med Lagen och kan aldrig råka i konflikt med kosmiska energierna.”* – Laurency. Ur rörelseaspektens synvinkel är mentalviljans

uppväckande av grundläggande betydelse; det är ett avgörande steg mot att höljesmedvetenheternas mekaniska aktivitet ersätts av jagets avsiktlighet.

Att beakta är inflytanden av tre slag: från Augoeides (genom ökat gensvar och växande förmåga till medveten förbindelse), från gruppen och dess växande magnetiska utstrålning (att uppfatta gruppkraften och dess magnetcentrum), från läraren och den bakomliggande kraften, ty verklighetsideerna är med sina utvecklingsenergiernas kanaler för hierarkiska energier. Var och en i gruppen måste öka sin förmåga att gradvis uppfatta allt mer av planen, att söka uppfatta "tidens tryck" och de unika möjligheter som nu erbjuds och inse "nödläget inom mänskligheten". Ty detta är en särskild drivkraft för ökat tjänande. Enligt enhetslagen måste vi öka vår förståelse för att tjänandet är en manifestation av befrielsens princip – och döden och tjänandet är två sidor av denna princip. Kontakt, intryck och gemenskap (relation) är tre faktorer som avser en hel vetenskap om att rätt uppfatta intryck och att med erforderlig självmedvetenhet vara närvarande vid mottagandet av viktiga intryck. Under de inflytanden, som i ökande grad genomströmmar gruppen, skall vi särskilt beakta "lagen för erhållen kontakt", skall vi särskilt sträva att uppfatta det rätta tillfället, så att gruppen förmår gensvara på de allt högre och ändamålsenligt verkande vibrationerna. Att fatta beslutet och definitivt ställa sig under enheten är att sätta in den största kraften till förändring av vårt öde. Detta anger en tillståndsspecifik metod, som måste tillämpas av var och en av vandrarna på vägen efter deras egenart och konstitution, ty den hör till vetenskapen om decentralisering och omriktningen av förstajagets energier. Till denna metod hör förmågan att framkalla självmedvetenhet i samband med begrundan av kosmiska ideer och principer. Eterhöljet har förmågan att registrera de geometriska former och ändamålsenliga strukturer som är knutna till nerdimensioneringen av verklighetsideer. I framtiden blir det möjligt att gensvara på dessa former och strukturer, att praktiskt tillämpa dem för inrättning (i enlighet med förvärvat objektiv eterisk syn etc.), vilket underlättar kontakten med devaevolutionen etc.

Ökad livsförståelse erhålls endast genom direkt och praktiskt tillämpning i livet av vunnen livsinstinkt och den måste ständigt hållas vid liv för att icke gå förlorad. Om gruppen skall lyckas nå högre fordras målmedvetenhet, uthållighet och vägran att låta sig hindras av omständigheter och förhållanden. I denna strävan ingår förmågan att förvärva levnadskonst, icke-identifiering med det lägre och att metodiskt omvandla alla gjorda erfarenheter, både goda och dåliga, till positiva möjligheter. Avsiktlig höljeskontroll och förmåga att alstra självmedvetenhet och kontakt med Augoeides frambringar en kausalförbindelse med den förvärvade fonden av livsförståelse, den esoteriska latensen. *"Det som blivit latent yttrar sig allt starkare såsom instinkt, anlag och ökad förståelse för livets väsentligheter"* (Laurency).

Allt utvecklas, liv är förvandling och ständigt nya slag av erfarenheter i nya livssammanhang. Stillastående, kristallisation hämmar medvetenhetsutvecklingen, medan förändring ger tillfällen till frigörelse från det lägre. Både grupper och individer tillhörande de inre skolornas undervisning skall gradvis och i allt större omfattning framvisa egenskaper och förmågor av kausalt slag. Det betonas att meditation och tjänande alltid måste följas åt i en metodisk process. Metoden uppvisar tre stadier kallade penetration, polarisation och precipitation. Penetration: genomlysning av problemet. Polarisation: faktums insättande i det riktiga sammanhanget. Precipitation: den vunna insiktens praktiska förverkligande, en förutsättning för fortsatt uppenbarelse och inlysning. Den vunna insiktens praktiska förverkligande hör till lagen för kunskapens manifestation i människan och i det yttre. Med erforderlig kännedom om "själsbehärskning" – den kausala energins dominans i det egna systemet – kan individer och grupper verka som kraftpunkter i världen och hjälpa planethierarkin i dess arbete. I dessa processer upptäcker lärjungen att han är en energipunkt i en ocean av energier. Detta innebär en serie uppenbarelsen. Utvecklingslagen är en ändamålsenlighetens lag. Den anger att varje väsen, från det lägsta till det högsta utvecklas, och att det finns krafter som verkar på vissa sätt, i riktning mot vissa mål. Vi kan betrakta detta i praktiken, ty individens utveckling är en oavbruten identifikation med

allt högre slags materievibrationers medvetenhet. Hylozoikens kunskapssystem har angivit grunderna för de olika utvecklingsstadierna, med hänvisning till de i höljena aktiverade atom- och molekylarslagen. Detta erbjuder nya revolutionerande sätt att betrakta verkligheten.

Lagen för frigörelsen från det lägre och identifikation med det högre anger följande: människostadiet betecknar den utvecklingsfas, under vilken atommedvetenheten är isolerad från andra väsens medvetenhet. I denna tillfälliga isolering ligger nycklarna till frigörelsen i och för uppstigandet till enheten. Medvetenheten är alltid knuten till materien och i lägre riken dessutom slav under den. I takt med att människomonaden förvärvar allt högre slag av självmedvetenhet i successivt högre slag av materia, upphör monaden att vara en slav under materien för att bli dess herre. Detta arbete är metodisk process, varunder identifikationen med det högre upphäver motsättningen mellan det högre och det lägre, när det lägre enbart är ett redskap för monaden. Ty ju mera radikalt man kan frigöra sig från det lägre, desto lättare tillägnar man sig det högre. Denna frigörelse pågår utan tvång och är ett uttryck för ett oemotståndligt behov, som är ett tecken på uppnådd kontakt med andrajagets medvetenhet och Augoeides, varvid individen momentant upplever sig själv som det ideal han är i kausalvärlden. Detta är ett slags krafttillstånd, som förutsätter förmågan att framkalla självmedvetenhet under längre stunder, icke endast under högtidliga tillfällen

Till aktiveringsmetoderna hör förmågan att upprätta och bibehålla en "kausal livsrytm", varunder monaden rör sig dynamiskt, symmetriskt och ordnat mot ett kreativt ändamål. Monaden skall förvärva förmågan att betrakta allt ur enhetens allt överblickande syntes. Detta hör även till arbetet med att i grupp förvärva allt högre slag av insikter och förmågor. Ingen går ensam in i enheten, alla har vi de våra med oss. Enhet med en grupp och arbete i grupper med allt större kollektiviteter är bästa sättet för slutliga uppgåendet i enhetens värld. Här skall vi särskilt studera fyra nödvändiga faktorer för erhållandet av kontakt med högre centra i linje med gruppens strävan att närma sig lärjungaskapet: 1. Augoeides. 2. Monaden i triadhöljet. 3. Kunskapen i mentalhöljet. 4. Kärleksfulla förståelsen för alla i emotionalhöljet.

Avslutande reflektioner. Under pågående inträde i vattumannens epok, och under de förhållanden som nu råder till fördel för hylozoikens och pytagorismens framväxt i Sverige och i världen (initierad genom HTL), kan det betraktas som en gåva, en kausalförbindelse med den bakomliggande kraften och inspirationen, en manifestation av hierarkiska krafter i tiden. I ljuset av det vi vet idag (samt för ökad förståelse och förverkligande) måste gruppen med gemensamma ansträngningar till sist slå en brygga till det högre. Kunskapens manifestation i människan är nära förbunden med de lagar som styr lärjungesuccessionen (grupplärjungaskap) under vattumannens epok, varunder ändamålsenligt verkande grupper utgör brännpunkter för hierarkiska energier. En esoterisk mästare betonade förståelsens genomgripande kraft; *"Förståelse är en uppenbarande energi, som möjliggör förverkligande. I djupaste mening innebär verklig förståelse ökad delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. Vad som härmed sagts utgör det förnämsta av vad som hittills någonsin sagts"*. Vi behöver begrunda det som Laurency säger i *Människans väg* 9.139 om att D.K.:s verk borde förbehållits en viss skola eller en grupp. Detta har ett samband med de uppgifter som lämnas i *Lärjungens väg* 7.3.57 om den grupp som nu är i vardande och som med tiden utarbetar sin egen "yoga", det vill säga metod för aktivering av högre medvetenhet. För gruppens vidkommande gäller insikten om att koncentration mot en given punkt ger effekt. Den ger stadighet åt tanken. Ty hierarkin är en sådan punkt. Mänsklighetens nödläge har påkallat extra åtgärder. Individen och gruppen; *"gripen av sin dharma, känslan av livsansvar, fri genom dessa insikter, fullbordar sitt verk genom att ge sitt liv"* (Laurency). För aspiranter och lärjungar gäller att kunna gensvara på "kallelsen" och kunna emottaga de impulser (ideer) som ger den orubbliga vissheten. Tålmodig strävan och uthållighet fordras av dem som anträder vägen, och slutmålet är ett resultat av kunskap, förståelse, metod och skicklighet. I uttrycket *"I lugn och tillit skall du finna din styrka"* antydes en av förutsättningarna dels för lärjungaskapet, dels för gruppens förmåga att rätt knyta förbindelsen till

det högre. Laurency beskriver lärjungavägen: *”Utvecklingens väg är utstakad med idealens milstoppar. Ser man närmare efter, finner man att på stolpen alltid hänger en korsfäst.”* En annan lärjunge uttryckte sig reflekterande om *”kallelsevägen”*, offerviljan och det med kunskapen medföljande ansvaret: *”Att kallelsevägen slutar på korset vet den som gått in under sitt öde – även när detta för honom genom jublet kring Genesaret eller genom triumfporten in till Jerusalem.”* Vikten av att uppfatta cyklernas eller periodicitetens lag och att försöka uppfatta det *”rätta tillfället”* (en aspekt av begynnande kausalmedvetenhet) har betonats. Den undervisning som ges i vår tid lyder under dessa lagar. Det betyder att den rätta tiden är nu och att den kanske aldrig kommer åter i denna form. Ta vara på tiden och studietillfällena!

Ur Mahatmabreven till A. P. Sinnett

Ett brev från 45-jaget M.

Till svar på Ert måste jag skriva ett ganska långt brev. Jag kan till att börja med säga följande: Mr Hume tänker på och talar om mig på ett sätt, som inte behöver uppmärksammas annat än i den mån det påverkar hela denna sinnesstämning, i vilken han ämnar söka sig till mig för undervisas i filosofi. Om hans respekt bryr jag mig lika litet som han om mitt obehag. Men jag bortser från hans ytligt liggande otrevlighet och ger hans motivs godhet, hans förståelse, hans potentiella användbarhet fullt erkännande. Det är bäst att vi griper oss an arbetet igen utan ytterligare underhandling, och alltmedan han framhärdar, skall han finna mig redo att hjälpa – men icke smicka, icke tvista.

Så fullständigt har han missförstått den anda, vari både promemorian och post scriptum skrivits, att hade han inte under de senaste tre dagarna ställt mig i en djup tacksamhetsskuld för det han gör för min stackars gamla chela, skulle jag aldrig gjort mig omaket att framföra något som kunde synas såsom en ursäkt eller en förklaring eller bådadera. Vare därmed hur som helst; denna tacksamhetsskuld är så helig att jag nu för hennes skull gör det jag skulle vägrat göra också för Samfundet: jag ber om sahibernas tillåtelse att meddela dem några fakta. Med våra indisk-tibetanska seder är inte ens den skarpsinnigaste engelske ämbetsman ännu bekant. Jag måste vara ärlig och rättfram, och mr Hume måste ursäkta mig. Om jag en gång tvingas tala, måste jag säga ALLT eller säga – intet.

Jag är inte så fint bildad, sahiber, som min välsignade Broder, men jag tror ändå att jag förstår ords innebörd. Och om jag det gör, så är jag ur stånd att förstå vad det var i mitt P.S. som kunde ha retat mr Hume till ett sådant ironiskt misshag med mig. Vi som vistas i enkla boningar i Indien och Tibet grälar aldrig (detta sagt till svar på några tankar som uttryckts i ämnet). Gräl och även diskussioner låter vi dem syssla med som är oförmögna att med en enda blick uppfatta situationen och därför är tvungna att, innan de fattar sitt slutgiltiga beslut, analysera och väga varje detalj, den ena efter den andra och om och om igen. Närhelst vi – åtminstone de av oss som är *dikshita* – synes för en europé icke vara "alldeles säkra på vår sak", kan det alltså ofta bero på följande egendomlighet. Detta som de flesta människor betraktar såsom ett "faktum", kan för oss förefalla vara blott ett enkelt RESULTAT, en senare tillkommen tanke ej värd vår uppmärksamhet, som i allmänhet är riktad bara på *huvudsakliga fakta*. Livet, ärade sahiber, även om det obegränsat förlänges, är alltför kort för att vi skall belasta våra hjärnor med flyktiga detaljer – blotta skuggor. När vi iakttar hur en storm far fram, fäster vi blicken på den orsak som frambragte den och lämnar molnen till nyckerna hos den blåst som formar dem. Då vi alltid har medlen till reds – så snart de ovillkorligen behövs – för att bringa mindre enskildheter till vår kännedom, befattar vi oss endast med väsentliga fakta. Således kan vi knappast ha *alldeles orätt* – såsom vi av er ofta anklagas, ty våra slutsatser dras aldrig av andrahandsuppgifter utan av situationen såsom en helhet.

Genomsnittsmänniskan däremot – också den mest intellektuella – som skänker skenets och den yttre formens vittnesbörd all sin uppmärksamhet, och oförmögen som hon är att *a priori* tränga in i tingens kärna, är blott alltför benägen att missbedöma hela situationen, hänvisad till att inse sitt misstag först när det är alltför sent. På grund av invecklad politik, debatter och det ni kallar, om jag inte misstar mig, sällskapliga samtal och salongstivster och -diskussioner har sofistiken nu i Europa (således hos de i Indien bosatta engelsmännen) blivit "det logiska utöandet av de intellektuella förmågorna", medan den hos oss däremot aldrig vuxit ifrån sitt ursprungliga stadium av "felaktig tankeverksamhet", de skakiga, osäkra premisser från vilka de flesta slutsatser och åsikter förhastat dras och bildas. Återigen är det så att vi asiater i Tibet – vår vana trogna att i samtal eller brevväxling följa den andres tanke snarare än de ord han kläder den i – i allmänhet befattar oss blott föga med riktigheten i hans uttryck. Denna inledning förefaller er nog lika obegriplig som gagnlös, och ni kan med skäl undra: vart vill han egentligen komma? Jag ber er om ert tålmod, ty jag har något mer att säga före vår slutgiltiga förklaring.

Några dagar innan Kuthumi lämnade oss, sade han på tal om er följande: ”Jag känner mig trött och utled på dessa aldrig upphörande dispyter. Ju mer jag söker förklara för dem båda de omständigheter som styr oss och som reser så många hinder för fritt umgänge mellan oss, desto mindre förstår de mig! Också under de mest gynnsamma förutsättningar måste denna brevväxling alltid bli otillfredsställande, ibland rent av på ytterst förargligt vis, ty ingenting mindre än personliga sammanträffanden, där man kan diskutera och lösa intellektuella problem genast när de uppstår, skulle fullt ut tillfredsställa dem. Det är som om vi hojtade till varandra tvärs över en ofarbar ravin och bara den ene av oss såg den andre. Faktum är att det ingenstans i den fysiska naturen finns någon bergsavgrund så hopplöst ofarbar och hinderlig för den resande såsom denna andliga avgrund, som skiljer dem från mig.”

Två dagar senare, när beslutet om hans ”tillbakadragande” fattats, frågade han mig vid avskedet: ”Vill du vaka över mitt arbete, vill du se till att det inte faller i spillror?” Jag lovade. Vad är det jag icke hade kunnat lova honom i denna stund! På ett särskilt ställe, som inte skall namnges för utomstående, finns en gapande klyfta, över vilken spänts en klen bro av flätat gräs med en dånande fors inunder. Den modigaste medlem av era bergsbestigarklubbar skulle knappast våga vandra över denna bro, ty den hänger liksom ett spindelnät och *synes* rutten och ofarbar. Likväl är den det icke, och den som vågar försöket och lyckas – vilket han gör om det är rätt att han får lov till det – kommer in i en trång dal av oförliknelig naturskönhet – till en av *våra* platser och till somliga av *vårt* folk, varom det hos europeiska geografer icke finns något uppgivet eller noterat. Ett stenkast från det gamla lamaklostret står det gamla torn, vars sköte burit generationer av bodhisattvaer. Det är där som er vän nu vilar livlös – min broder, min själs ljus, som jag givit ett obrottsligt löfte att under hans frånvaro vaka över *hans* arbete. Och är det sannolikt, frågar jag er, att endast två dagar efter hans tillbakadragande jag, hans trogne vän och broder, skulle ha opåkallat visat hans europeiska vänner bristande aktning? Vad fanns det för anledning och vad kunde ha väckt en dylik tanke hos mr Hume eller ens hos Er? Jo, ett eller annat ord, som han helt och hållet missförstod och satte i orätt sammanhang. Jag skall bevisa det.

Tror ni inte att, om uttrycket ”kommit att hata sut-phana” ändrats till att lyda ”kommit att återigen känna styng av ogillande” eller av tillfällig irritation, denna enda mening hade på underbart sätt ändrat *resultaten*? Om den hade så utformats, skulle mr Hume knappast funnit anledning att *förneka faktum* så kraftigt som han gjorde. Ty där har han rätt och är ORDET orätt. Det är ett alldeles riktigt uttalande, när han säger att en sådan känsla som *hat* aldrig funnits hos honom. Huruvida han kommer att kunna protestera lika mycket mot detta uttalande i allmänhet, återstår att se. Han erkände att han var ”irriterad” och haft en ”känsla av misstro”, som framkallats av H.P.B.. Denna ”irritation” varade flera dagar, vilket han inte längre förnekar. Var finner han då det *felaktiga uttalandet*? Låt oss dessutom medge att det ord som användes *var* oriktigt. Eftersom han är så noga i valet av ord, så angelägen att de alltid skall förmedla den rätta innebörden, varför då inte tillämpa samma regel för handlandet på sig själv? Det som väl kan ursäktas hos en asiat, som är okunnig i engelska och därtill aldrig haft för vana att noga välja sina uttryck, av de orsaker som angivits ovan, och eftersom han bland *sina egna inte kan* bli missförstådd, borde vara *oursäktligt* hos en bildad, i hög grad litterär engelsman. I sitt brev till Olcott skriver han: ”Han (jag) eller hon (H.P.B.) eller båda sinsemellan trasslade så till och missförstod ett brev som skrivits av Sinnett och mig själv att det ledde till att vi erhöll ett budskap som var alldeles omöjligt att tillämpa på omständigheterna och sådant att det nödvändigtvis måste *väcka misstro*.” Jag ber ödmjukast om lov att ställa en fråga – när var det som antingen *jag* eller *hon* eller vi båda såg, läste och därför ”trasslade till och missförstod” brevet i fråga? Hur kunde hon eller jag ha trasslat till *det* som *hon aldrig sett* och som jag, som varken har lust eller rätt att undersöka och blanda mig i en sak som angår bara Chohanen och K.H., aldrig ägnat den minsta uppmärksamhet? Uppgav hon för er dagen i fråga att det var på grund av detta ert brev, som jag hade skickat henne till mr Sinnetts rum

med budskapet? Jag var där, ärade sahiber, och kan upprepa för er vartenda ord hon yttrade: ”Vad är det? ... Vad är det ni har gjort eller sagt till K.H.” – utropade hon på sitt vanliga upphetsade, nervösa sätt till mr Sinnett, som var ensam i rummet – ”att M. (hon nämnde mitt namn), att han var så arg, att han sade åt mig att göra mig i ordning att resa och upprätta vårt högkvarter på Ceylon?” var de första ord hon sade och sålunda visade att hon *inte visste något säkert, fick veta ännu mindre* och bara anade av det jag hade sagt henne. Och det jag hade sagt henne var bara att det var bäst att hon beredde sig på det värsta och gav sig i väg för att slå sig ner på Ceylon hellre än att bära sig dumt åt och darra så för varje brev hon fick att vidarebefordra till K.H. att jag skulle avbryta den där *dak*-verksamheten, om hon inte lärde sig att behärska sig bättre än hon gjorde. Dessa ord yttrade jag till henne inte därför att jag hade något att göra med *ert* eller *något* brev eller på grund av något brev som skickats, utan därför att jag råkade se auran runt hela nya *Eclectic* och runt henne själv svart och fylld av framtida rackartyg, och jag skickade henne att säga detta till mr Sinnett, *inte* till mr Hume. Min anmärkning och mitt budskap upprörde henne (på grund av denna olyckliga läggning och trassliga nerver) på det mest löjeväckande sätt, och den välkända scenen följde. Är det på grund av de inbillningsfoster om teosofiskt sammanbrott hennes obalanserade hjärna framkallat, som hon nu anklagas – i mitt sällskap – för att ha trasslat till och missförstått ett brev hon aldrig sett? Huruvida det i mr Humes uttalande finns ett enda ord som kan kallas riktigt – termen ”riktigt” tillämpas nu av mig på hela meningens faktiska innebörd, inte bara på enstaka ord – lämnar jag att avgöras av intellekt överlägsna asiaters. Och om jag får lov att ifrågasätta huruvida ett dylikt intellekt, så vida överlägset mig själv i bildning, intelligens och skarpsinne i uppfattningen om tingens eviga inneboende ändamålsenlighet, har rätt i sin åsikt med hänsyn tagen till den ovan givna förklaringen, varför skulle jag anses ha ”absolut fel” i följande uttalande: ”Jag har också sett framväxten av ett plötsligt ogillande (säg, irritation) framkallat av misstro (då ju mr Hume erkänner det och använder samma uttryck i sitt svar till Olcott – var vänlig jämför med citatet ur hans eget brev såsom det anfördes ovan) den dag jag skickade henne med ett budskap till mr Sinnetts rum.” Är detta oriktigt? Och vidare: ”de vet hur lätttrörd och illa balanserad hon är, och denna fientliga känsla från hans sida var nästan grym. *I dagar knappt såg han på henne*, än mindre talade med henne – och tillfogade hennes överkänsliga natur svår och onödig smärta! *Och när mr Sinnett omtalade det för honom, förnekade han faktum!* ... Denna sista mening, som fortsatte på sidan 7 *med många andra liknande sanningar*, rev jag ut med det övriga (som ni vid förfrågan kan få veta av mr Olcott, som skall säga Er att det ursprungligen fanns tolv sidor, inte tio, och att han skickat brevet med långt fler detaljer än ni nu finner i det, ty han är omedveten om vad jag har gjort och *varför* det gjordes. Ovillig att påminna mr Hume om enskildheter, som han länge sedan glömt och som ej hör till den föreliggande saken, rev jag ut bladet och utplånade mycket av det återstående. Hans känslor hade redan ändrats, och jag var nöjd.)

Nu är frågan inte huruvida mr Hume ”ger ett rött öre” för om hans känslor *behagar mig* eller *inte* utan i stället huruvida han av *sakförhållandena* var berättigad att skriva till Olcott som han gjorde, d.v.s. att jag *fullständigt missförstått* hans verkliga känslor. Jag säger att han *inte var det*. Han kan lika litet hindra mig från att vara ”misshagad” som jag kan göra mig omaket att få honom att känna annorlunda än han nu gör, nämligen att han inte ”ger ett rött öre för om hans känslor behagar mig eller inte”. Allt detta är barnsligheter, och den som önskar lära sig att gagna mänskligheten och tror sig vara i stånd att tyda andra människors karaktär, måste först och främst börja med att lära känna sig själv, att uppskatta sin egen karaktär till dess verkliga värde. Och detta, dristar jag mig att säga, har han ännu inte lärt sig. Och han måste också lära sig i vilka särskilda fall som *verkan* i sin tur kan bli en viktig och primär orsak, när *verkan* blir en *kyen*. Hade han hatat henne med det bittraste hat, kunde han inte ha plågat hennes dåraktigt känsliga nerver starkare än han har, alltmedan han ”fortfarande älskar den kära gamla kvinnan.” Han har gjort så med dem han älskat bäst, och utan att vara medveten om det kommer han att

göra det fler än en gång i livet efter detta. Och likväl är hans första impuls alltid att förneka det, ty han är sannerligen helt *omedveten* om faktum, då hans utomordentliga hjärtegodhet i dylika fall helt och hållet förblindas och förlamas av en annan känsla som, om han upplyses därom, han också skall förneka. Oberörd av hans tillmälen ”gås” och ”Don Quijote”, trogen mitt löfte till min Välsignade Broder, skall jag säga honom det antingen han vill det eller ej, ty när han nu öppet givit uttryck åt sina känslor, måste vi antingen förstå varandra eller avbryta. Detta är ”intet till hälften förstucket hot”, såsom han uttryckte det, ty ”ett hot av en människa är liksom skallet av en hund” – det betyder intet. Jag menar att såvida han inte förstår hur ytterligt otilllämpligt på oss det rättesnöre är enligt vilket han är van vid att döma västerländska människor av hans eget samhälle, vore det bara att spilla tid, om jag eller K.H. skulle undervisa och han skulle undervisas. Vi betraktar aldrig en vänskaplig varning såsom ett ”hot”, ej heller känner vi oss irriterade när vi får den. Han säger att han personligen inte bryr sig det ringaste om huruvida ”Bröderna bröt förbindelsen med honom i morgon”; desto starkare skäl har vi då för att nå samförstånd. Mr Hume berömmar sig i tanken att han aldrig haft någon ”anda av vördnad” för något annat än sina egna abstrakta ideal. Vi är fullt medvetna därom. Han kan också omöjligt äga någon vördnad för någon eller något, då ju all den vördnad hans natur är i stånd att hysa är – *koncentrerad på honom själv*. Detta är ett faktum och orsaken till alla hans livs bekymmer. När hans många officiella ”vänner” och hans egen familj säger att det är *inbilskhet* – framställer de det felaktigt och säger något mycket dumt. Han är alltför högintellektuell för att vara inbilsk: han är helt enkelt och utan att själv vara det varse *högmödet förkroppsligat*. Han skulle inte hysa någon vördnad för sin Gud, om det inte vore den Gud *han själv skapat och gjort sig*, och det är därför han aldrig kan förmås att bli mottaglig för någon fastställd lära, ej heller skulle han någonsin underordna sig en filosofi, som inte sprang i full vapenrustning, liksom den grekiska Sarasvati eller Minerva, ur hans egen – sin faders – hjärna. Detta kan måhända kasta ljus över frågan varför jag under min korta undervisningstid vägrade att ge honom annat än halva problem, antydningar och gåtor att själv lösa. Ty han skulle icke tro, förrän hans egen utomordentliga förmåga att fatta tingens natur tydligt visade honom att det måste vara så, eftersom det överensstämmer med det som HAN anser vara matematiskt korrekt. Om han anklagade – och så orättvist! – K.H., som han verkligen tycker om – för att känna sig förnärad över hans brist på vördnad för honom, är det därför att han byggt sitt ideal av min broder till sin egen avbild. Mr Hume anklagar oss för att behandla honom *de haut en bas*! Om han bara visste att i våra ögon en hederlig skoputsare är lika god som en hederlig kung och en *omoralisk* gatsopare står långt högre och är mer ursäktlig än en *omoralisk* kejsare, skulle han aldrig ha yttrat en dylik falsk slutsats. Mr Hume klagat (ber tusen gånger om ursäkt – ”skrattar” är rätta ordet) att vi visar en önskan att sätta oss på honom. Jag dristar mig till att högaktningfullt framkasta att det alldeles motsatta förhållandet råder. Det är mr Hume som (återigen omedvetet och i lydnad för en livslång vana) försökte sig på denna högst obekväma ställning med min broder i varje brev han skrev till Kuthumi. Och när vissa uttryck, som betecknade en vildsint självgodhet och fräckhet upp till den mänskliga stolthetens höjder, noterades och mildt motsades av min broder, gav mr Hume dem genast en annan innebörd, anklagade K.H. för att ha missförstått dem och kallade honom för sig själv uppblåst och ”lättstött”. Anklagar jag då *honom* för att vara orättvis eller värre? Alldeles avgjort *icke*. En ärligare, uppriktigare eller vänligare människa andades aldrig vid Himalaya. Jag vet gärningar av honom, om vilka hans egen familj och dam är helt ovetande – så ädla, så vänliga och storslagna att även hans egen stolthet förblir blind för deras fulla värde. Sålunda kan intet han skulle kunna göra eller säga minska min aktning för honom. Men trots allt detta är jag *tvungen* att säga honom sanningen: och samtidigt som den sidan av hans karaktär får all min beundran, skall hans högmöd aldrig vinna mitt gillande – för vilket än en gång mr Hume inte ger ett rätt öre, men det betyder nu sannerligen mycket litet. Den uppriktigaste och frimodigaste mannen i Indien, mr Hume, kan inte tåla att bli motsagd och *kan inte* uppskatta eller ens tillåta utan protest samma egenskaper

av uppriktighet hos någon annan än honom själv, om så denne andre vore *dev* eller dödlig. Ej heller kan han förmås att erkänna att någon i denna världen kan bättre än han själv veta något som HAN studerat och bildat sig *sin* uppfattning om. ”De tar inte itu med det gemensamma arbetet på det sätt som synes mig vara det bästa”, klagar han på oss i ett brev till Olcott, och redan denna mening ger oss nyckeln till hela hans karaktär; den ger oss den klaraste inblick i hur hans inre känslor fungerar. Alltmedan han har rätt, som han tycker, att betrakta sig såsom förbisedd och förorättad på grund av en sådan ”lågsint”, ”självisk” vägran att arbeta under *hans* ledning, måste han i djupet av sitt hjärta uppfatta sig såsom en ytterst *förlåtande, högsint* människa, som i stället för att harnas över vår vägran ändå är villig att ”fortsätta på deras (vårt) sätt”. Och denna vår brist på vördnad för *hans* åsikter kan inte behaga honom, och så ökar känslan av denna stora oförrätt vi gör honom i förhållande till hur stor vår ”själviskhet” och ”översittaraktighet” synes vara. Därav hans besvikelse och den smärta han uppriktigt känner, när han finner Logen och oss alla stå så långt under *hans* ideal. Han skrattar åt mitt försvar av H.P.B, och då han ger efter för en känsla ovärdig sin natur, glömmer han högst olyckligt att han är just av det sinnelag som ger vänner och fiender berättigad anledning att kalla honom ”de fattigas beskyddare” och vid liknande namn och att hans fiender, bland andra, aldrig avstår från att ge honom dylika epitet. Och likväl, långt ifrån att träffa honom såsom en förolämpning, höljer denna ridderliga känsla, som alltid manat honom att skrida till de svagas och förtrycktas försvar och avhjälpa orättvisor hans ämbetsbröder tillfogat – såsom i senaste skedet av bråket i Simlas stadsfullmäktige –, honom i en mantel av ovansklig ära vävd av tacksamhet och tillgivenhet från de människors sida som han så modigt försvarar. Ni båda är fångna i den konstiga föreställningen att *vi kan* bry oss om, och även *bryr oss om*, något som måhända sägs eller tänks om oss. Tag er ur denna villfarelse och minns att det första kravet även på en simpel fakir är att ha övat sig till likgiltighet inför såväl moralisk smärta som fysiskt lidande. Intet kan giva OSS *personlig* smärta eller njutning. Och det jag nu säger är menat att få er att förstå OSS snarare än *er själva*, vilket är den vetenskap som är svårast att lära. Att mr Humes avsikt – framkallad av en känsla, som var lika övergående som förhastad och grundad i en växande irritation på mig, som han anklagade för att vilja ”sätta mig honom” – var att hämnas med en ironisk, alltså (för det europeiska kynnet) förolämpande gliring mot mig – är så säkert som att han missade målet. Okunnig om eller snarare glömsk av att vi asiater fullständigt saknar det sinne för det löjliga som driver det västerländska kynnet att karikera mänsklighetens bästa, ädlaste strävanden – kunde jag ännu känna mig kränkt eller smickrad av världens åsikt, skulle jag ha känt mig hedrad snarare än motsatsen. Mitt rajputblod skall aldrig tillåta mig se en kvinna såras i sina känslor – om hon så vore en ”svärmare” och den oförrätt som nu kallas ”inbillad” vore bara en av hennes ”fantasier” – utan att försvara henne; och mr Hume vet tillräckligt om våra traditioner och seder för att vara underkunnig om den ridderliga känsla för våra kvinnor som lever kvar i vår annars urartade ras. Därför säger jag att vare sig han hoppades att de satiriska epiteterna skulle nå och sårta mig eller var medveten om att han for ut mot en granitpelare, var den känsla som drev honom ovärdig hans ädlare och bättre natur, då den i första fallet borde ha betraktats såsom en småsint hämndlystnad och i andra fallet såsom *barnslighet*. Sedan klagar han i sitt brev till O. eller fördömer (Ni måste ursäkta det begränsade engelska ordförråd jag har till mitt förfogande) den inställning av ”halvt hot” att bryta med er som han tror sig finna i våra brev. Ingenting kunde vara felaktigare. Vi har lika litet för avsikt att bryta med honom som en renlärig hindu har att lämna det hus han besöker, förrän man låter honom veta att hans sällskap inte längre önskas. Men när denne får en antydan, ger han sig av. Det är detsamma med oss. Mr Hume upprepar ganska stolt att han personligen inte hyser någon önskan att se oss, ingen nyfikenhet att träffa oss, att vår filosofi och lära inte kan gagna *honom* det ringaste, *honom* som lärt och vet allt som kan läras, att han inte bryr sig ett dugg om huruvida vi bryter med honom eller inte, ej heller är han det minsta bekymrad över huruvida vi är nöjda med honom eller inte. *Cui bono* då? Mellan den (av honom) inbillade vördnad, vi

förväntar oss av honom, och den opåkallade stridslustnad, som hos honom vilken dag som helst kan urarta i ej visad men likväl verklig fiendskap, finns en avgrund och ingen mötesplats som ens Chohanen kan skönja. Även om han icke nu kan anklagas för att som i det förflutna ej taga hänsyn till omständigheterna och våra egna särskilda regler och lagar, hastar han likväl alltid iväg mot detta vänskaplighetens svarta gränsländ, där tilliten läggs i dunkel och misstankar och felaktiga intryck blir till mörka moln, som skymmer hela synranden. Jag är sådan jag var, och sådan jag var och är, kommer jag sannolikt alltid att vara – slav under min plikt mot Lagen och mänskligheten, icke endast skolad utan också villig att underordna varje förkärlek för individer kärleken till människosläktet. Det är därför grundlöst att anklaga mig eller någon av oss för själviskhet eller önskan att betrakta eller behandla er såsom ”usla pelingier” och att rida åsnor bara därför att vi inte kunnat finna lämpliga hästar. Varken Chohanen eller K.H. eller jag själv har någonsin underskattat Humes värde. Han har gjort T.S. och H.P.B. ovärderlig tjänst och är ensam förmögen att göra Samfundet till ett verksamt redskap för det goda. När den andliga själen får vägleda honom, kan man icke finna någon renare, någon bättre eller vänligare människa. Men när hans *femte* princip reser sig i obändigt högmod, skall vi alltid bemöta och utmana den. Oberörd av hans utmärkta världsliga råd om hur Ni borde rusta Er med bevis för vår verklighet eller hur Ni borde gripa Er an med det gemensamma arbetet på det sätt som syntes HONOM bäst, förblir jag sålunda oberörd, tills jag mottar kontraorder. Vad gäller ert senaste brev (mr Sinnetts), kläd era tankar i ord som ni kan, i de behagligaste fraser, så blir ni likväl överraskade och vad gäller mr Sinnett besviken, eftersom varken jag ger tillåtelse för fenomen eller någon av oss tar något steg närmare er. Jag kan inte rå för det, och oavsett följderna kan det inte bli någon ändring av min inställning förrän min *Broder återvänt till de levande*. Ni vet att vi båda älskar vårt land och vår ras, att vi betraktar Teos. Samfundet i rätta händer såsom en stor möjlighet för deras bästa, att han med glädje välkomnat mr Humes anslutning till saken och att jag satte ett högt – men bara ett riktigt – värde på den. Och därför borde ni inse att vad vi än *kunde* göra för att knyta er och honom närmare till oss, skulle vi göra det av hela vårt hjärta. Men ändå: om valet står mellan att icke lyda vår Chohans högsta befallning rörande när vi kan träffa den ene eller den andre av er eller vad vi får skriva eller hur eller var och att förlora er goda åsikt, rent av att få känna er starka förbittring och uppleva att Samfundet upplöses, skulle vi icke tveka ett enda ögonblick. Må det sedan anses oförnuftigt, själviskt, snarstucket och löjligt, fördömas såsom jesuitiskt och helt skyllas på oss, men lag är LAG för oss, och ingen makt kan förmå oss att bryta mot den det ringaste. Vi har givit Er ett tillfälle att få allt Ni önskade genom att öka er magnetism, genom att visa Er på ett ädlare ideal att arbeta er upp till, och mr Hume har fått sig visat vad han redan visste, hur han kan bli till oerhört gagn för några miljoner medmänniskor. Välj efter er bästa insikt. Jag vet att Ert val är träffat – men mr Hume kan alltjämt ändra sina tankar fler än en gång. Jag kommer att vara densamme för min grupp och mitt löfte, vad han än må bestämma. Även uppskattar vi de stora tillmötesgåenden han redan visat, tillmötesgåenden som i våra ögon är desto större som han blir mindre intresserad av vår existens och gör våld på sina känslor enbart i hoppet om att gagna mänskligheten. Ingen i hans ställe skulle ha fogat sig i sin belägenhet med sådan bibehållen fattning som han har gjort eller strängare hållit fast vid förklaringen om ”främsta mål” vid sammanträdet den 21 augusti. Allt medan han ”för den infödda befolkningen bevisar att också medlemmar av den härskande klassen” önskar främja T.S.:s lovvärda strävanden, bidar han sin tid även för att erhålla våra metafysiska sanningar. Han har redan gjort en oerhörd nytta och har likväl inte fått något i gengäld. Ej heller väntar han sig något. Jag påminner om att föreliggande är ett svar på *alla* era brev och *alla* era invändningar och förslag, och jag kan tillägga att ni har rätt och att trots all ”Er jordiskhet” min välsignade Broder förvisso hyser en verklig uppskattning för Er och mr Hume, som glädjande nog hyser en viss välvilja mot honom, även om han inte är lik Er och egentligen *är* ”för stolt för att se sin belöning i vårt beskydd.” Men där Ni har fel och alltid kommer att ha fel, min bäste herre, är i den föreställning Ni hyser om att

fenomen någonsin kan bli ”ett mäktigt medel” för att skaka det västerländska tänkandets felaktiga trossatser i sina grundvalar. Inga andra än de som får se dylikt med egna ögon skall någonsin tro på det, Ni må sedan göra vad som helst. ”Gör oss nöjda, så skall vi göra världen nöjd”, sade Ni en gång. Ni blev nöjd och vilka blev resultaten? Och jag önskar att jag kunde bibringa er den djupa övertygelsen att vi inte önskar att vare sig mr Hume eller Ni på något avgörande sätt bevisar för allmänheten att vi verkligen existerar. Sök inse att så länge som människor tvivlar, finns det vetgirighet och undersökning, och denna undersökning manar till eftertanke, som alstrar ansträngning. Men låt vår hemlighet väl bli utspridd hos allmänheten, så skall icke bara det skeptiska samhället ha ringa gagn därav, utan även vår tillbakadragenhet sättas i fara och behöva oavbrutet skyddas till en orimlig kostnad i kraftförbrukning. Ha tålmod, min väns vän. Det tog mr Hume många år att döda fåglar i tillräcklig mängd för hans bok, och han befälde dem inte att lämna sina bladtäckta fristäder utan fick vänta på dem tills de kom, så att han kunde stoppa upp dem och sätta etikett på dem. Lika tålmodiga måste ni vara med oss. Ah, sahiber, sahiber! Om ni bara kunde katalogisera och etikettera *oss* och ställa upp oss i British Museum, så kanske er *värld* skulle få den absoluta, den torkade sanningen.

Och så är allt som vanligt tillbaka vid utgångspunkten igen. Ni har jagat oss bland era egna skuggor, tid efter annan fångat oss bara i en flyktig glimt men aldrig kommit oss nära nog för att slippa ifrån misstankens spöklika benrangel, som följer er i hälarna och stirrar på er i framtiden. Så jag befarar att det räcker bara till kapitlets slut, då ni inte har tålmod nog att läsa boken till sista sidan. Ty ni söker skåda in till andens ting med köttets ögon, böja det oböjliga efter ert eget grova mönster för hurudant det borde vara, och när ni finner att det inte låter böja sig, är det lika troligt att ni bryter detta mönster som att ni inte gör det – och bjuder drömmen farväl för alltid.

Och nu några ord till avsked och förklaring. O.:s promemoria, som avsatte sådana katastrofala resultat och en alldeles enastående vedergällning, skrevs den 27:e. På natten till den 25:e sade mig min älskade Broder att han i H.P.B.:s rum hört mr Hume säga att han själv aldrig hört O. uppge för sig att han, O., personligen sett oss och även hört tilläggas att, hade Olcott sagt honom detta, han skulle hyst tillräckligt förtroende för mannen för att tro vad han sade – och att han, K.H., tänkte på att be mig gå och säga åt O. att göra det, då han trodde att det kunde behaga mr Hume att få veta några av enskildheterna. K.H.:s önskemål är – min lag. Och det var därför mr Hume mottog detta brev från O. vid en tid då hans tvivel redan var befastade. Samtidigt som jag lämnade O. mitt budskap, tillfredsställde jag hans vetgirighet rörande ert Samfund och sade vad jag ansåg om det. O. bad om min tillåtelse att skicka er dessa anteckningar, vilket jag beviljade. Detta är nu *hela* hemligheten. Av skäl, som är mina egna, önskade jag att ni måtte veta vad jag ansåg om situationen några timmar efter att min älskade Broder trädde ut ur denna världen. När brevet nådde Er, var mina känslor något annorlunda, och jag ändrade, som tidigare sagts, promemorian ganska mycket. Eftersom O.:s stil fick mig att skratta, lade jag till mitt *postscriptum*, som avsåg blott och bart Olcott men likväl av mr Hume fattades såsom riktat till honom.

Låt oss lämna det. Jag avslutar nu det längsta brev jag någonsin skrivit i mitt liv, men då jag gör det för K.H. – är jag nöjd. Även om mr Hume kanske inte anser det, bevaras ”adeptens märke” i _____, inte i Simla, och jag försöker motsvara det, hur klen jag än må vara såsom skriftställare och brevskrivare.

M.

Noter

Detta brev från M. till A. P. Sinnett är styckevis riktat också till A. O. Hume. Detta har i översättningen visats med olika stavning av tilltalspronomen enligt i svenskan hävdvunnet bruk: "Ni" och "Er" såsom riktat till en person, "ni" och "er" till flera. Följaktligen har "Ni" och "Er" används för Sinnett enbart, "ni" och "er" för Sinnett och Hume tillsammans. Växlingen från det ena till det andra tilltalet sker, som synes, ofta hastigt i detta brev.

Sahib (arabiska) betyder herre, husbonde och brukades i brittiska Indien av de infödda vid hövligt tilltal till europeiska män.

"Stackas gamla chela ... för hennes skull" – Chela är ett ord i hindi eller hindustani och betyder lärjunge. H.P. Blavatsky var M.:s lärjunge.

Dikshita (sanskrit) – invigd, initierad.

Samtidigt som detta brev skrevs, pågick K.H.:s förvandling från 45-jag till 44-jag, från andrajag till tredjejag; det som också kallas sjätte initiationen. Det är på denna förvandling, som talet om hans "tillbakadragande", "utträde ur denna världen", "vila i livlöshet" och "återkomst till denna världen" syftar.

"Chohanen" syftar på M.:s och K.H.:s närmaste chef i planethierarkin.

Dak-verksamhet. *Dak* (dāk) är ett hindiord, som betyder "post", "postbefordran".

"Eclectic". Eclectic Theosophical Society var Teosofiska Samfundets lokalavdelning i Simla. Den grundades den 21 augusti 1881. Ordförande var A. O. Humes svärson Scott Ross.

Kyen (tibetanska, stavas *rkyen*, uttalas vanligen *kyen*) betyder medverkande orsak, att hållas isär från *gyu* (stavas *rgyu*), som betyder grundorsak. Båda orden är termer i buddhistisk filosofi. Motsvarande termer på sanskrit är *pratyaya* respektive *hetu*.

De haut en bas (franska, ordagrant: uppifrån och ner) betyder nedlåtande, övermodigt, föraktfullt.

"En ärligare, uppriktigare eller vänligare människa andades aldrig vid Himalaya." Syftar på A. O. Hume, bosatt i Simla, som ligger på Himalayas sydsluttning, c:a 2400 m över havet.

Dev är detsamma som *deva*. Det kortare ordet motsvarar det nutida nordvästindiska uttalet, liksom *yog* i stället för *yoga*, *dharm* eller *dharam* i stället för *dharma* etc.

"Mitt rajputblod." Rajputerna är klaner spridda över stora delar av norra Indien, koncentrerade till provinsen Rajasthan. De flesta av de furstendömen, som inlemmats i Brittiska Indien, styrdes av rajputer. Ordet "rajput" härleds från ordet "rājaputra", ett ord i fornhögindiskt språk (oegentligt kallat "sanskrit") med betydelsen kungason, prins, furste. På medelindiska språk, till exempel pali, blev det rājaputta, vilket i nutidens indoariska språk typiskt förkortats till rājput.

"Cui bono?" är latin och betyder "vem gagnar det?"

"Usla pelingier". Pelingi är ett tibetanskt ord, som betyder europeisk, europé.

"Femte principen" är det mentala.

"Att rida åsnor bara därför att vi inte kunnat finna lämpliga hästar". I Främre Orienten i gammal tid brukade kungen rida ut i strid till häst men göra fredliga intåg i städer ridande på en åsna; jämför med hur Jesus gjorde sitt intåg i Jerusalem såsom fridsfurste ridande på en åsna. Såsom bilden här används, anger den någon som egentligen har ett aggressivt eller fientligt uppsåt men av opportunitetsskäl skylar över detta med ett fredligt uppträdande.

Sarasvati är i hinduismen lärdomens gudinna. Hennes grekisk-romerska motsvarighet Athena–Minerva sprang i full vapenrustning ur sin faders, Zeus–Jupiters, huvud.

"Bråket i Simlas kommunfullmäktige" handlade om ett förslag av vice ordföranden A. O. Hume att vidga den kommunala rösträtten, byggd på census, till att omfatta fler av de infödda. Förslaget antogs sedermera av vicekungen över Indien, lord Ripon.

"Minns att det första kravet även på en simpel fakir är att ha övat sig till likgiltighet inför såväl moralisk smärta som fysiskt lidande." Till detta M.:s uttalande hänvisar Laurency i *Livskunskap Ett* 9.48.15. Se även *Kunskapen om verkligheten* 7.16.8.

VISHETENS LÅNGA TANKE

Att uppfatta det positiva i alla ideal är levnadskonstens huvudproblem, att överblicka dem i deras sammanhang är slutmålet för mänsklig vishet. Alla verkliga ideal kan härledas ur strävan efter fulländning.

Det ligger i regel många liv mellan erhållen vetskap om ett ideal, insikt om dess önskvärdhet, förståelse för dess nödvändighet och slutligen förvärvat förmåga att förverkliga det. Ideal anpassade till en viss utvecklingsnivå, alltså närmast intill den nivå individen uppnått, kan förverkligas, ifall individen målmedvetet strävar därefter.

Det fordras egenskaper och förmågor för att förverkliga ideal. Förverkliga högsta idealen förmår de som närmar sig femte naturriket. Människan befinner sig på någon av de 777 mänskliga utvecklingsnivåerna. Hon har de egenskaper och förmågor som motsvarar den nivå hon uppnått. De förmågor hon icke förvärvat tillhör högre nivå. Dem saknar hon. Det är intet fel och ingen moralisk brist.

Livsokunniga moralismens absoluta krav på överensstämmelse mellan lära och liv har de på humanitetsstadiet alltid insett vara orimliga. Vore människan fullkomlig, behövde hon ej inkarnera. Därtill kommer att de stora felen är oss påtvingade enligt skördelagen för att vi ska få lära oss att icke döma. Ty de som dömer ska bli dömda. Därmed sammanhänger att vi icke kan se våra verkliga fel.

I forskningshänseende är livet en aldrig avbruten serie verklighetsproblem genom allt högre världar och naturriken. Dessa problem kan man icke kan lösas teoretiskt utan endast praktiskt. Visserligen måste man förvärva vetskap om tillvarons fakta. Men därutöver förutsätts förståelse, och den får man endast genom att leva livet. Det är i livet man finner lösningen, ser lösningen och icke genom grubbel och spekulation. Lösningen är spontan, lik en uppenbarelse, när man lever i enheten och för enheten. Därav det urgamla talesättet "kärleken löser alla problem". Det är därför essentialmedvetenheten (46) kallas "kärlek och visdom", båda oskiljaktiga. Det kan icke finnas vishet (endast klokhet) utan kärlek.

Vishet förvärvar man genom strävan att förstå, deltagande med allt levande, innerlighet, ödmjukhet och önskan att tjäna. Därmed förvärvar man de förnämsta mänskliga egenskaperna. Dem förvärvar man ej genom att lära sig utantill vad som står i böcker. Man kan lära av andras erfarenheter, om man själv har dessa erfarenheter latent. Man kan icke lära av andras erfarenheter, om dessa ligger över egna nivån och utanför egen erfarenhet i det förflutna. Platon insåg att den vise kan bli den skickligaste i allt han intresserar sig för och har tillfälle att återförvärva, just därför att han har dessa förmågor latent, emedan han förvärvat dem i föregående inkarnationer.

Vishet förvärvar man genom självförverkligande. Det är enda vägen. Utan praktik förblir allting teori. En aldrig så riktig teori hjälper ingen framåt. Det fordras experimentell erfarenhet för förverkligande. Därigenom förvärvar man nya oanade förmågor.

Visheten börjar med insikten om det ondas betydelse för utvecklingen såsom pådrivande faktor, insikten om betydelsen av de latent felens framträdande, förståelsen för misstags och misslyckandens betydelse. Innan dess har den negativa inställningens passivitet och underlåtenhet varit förhärskande, låt-gå-systemet varit bekvämast, fruktan för att begå misstag förstärkt fegheten. Den känner det goda som känner det onda. Det ondas livsförvändhet lär oss

slutligen att inse det godas nödvändighet. Det onda är laglösheten och det ondas grund är livsokunnigheten. Ty den som har verklig kunskap och insikt handlar icke mot Lagen.

Två svåra saker hör med till levnadskonst: att lära sig älska ensamheten och förvärva behovet att tiga med vad man vet. Båda är nödvändiga. Det är i ensamheten vi tillgodogör oss det som vårt omedvetna har att lära oss. Den som sladdrar, pratar bort sig själv och andras förtroende samt sår mycken dålig sådd. ”Vilja, veta, våga, tiga” är esoteriska vishetens sammanfattning.

Sokratiska insikten att ”man är en idiot”, alltså sann ödmjukhet i sanningshänseende, är första steget på vishetens väg. Den som känner sig märkvärdig (eller känner sig ”färdig”), har långt kvar till den insikten. Ett annat stort misstag är varje jämförelse med dem på lägre nivåer. Vi är alla bröder i samma naturrike, och om än vägen till närmast högre naturrike är olika lång, så är den försvinnande kort i jämförelse med den som återstår för oss alla. När de i femte och sjätte och ännu högre riken kallar oss för sina bröder, har vi all anledning att söka förvärva den livssynen: att allt levande är ett universellt broderskap. Den som insett detta förstår också att hatet i alla dess tusentals olika slags livsytringar är själva livsförvändheten.

Okunniga har fattat devisen ”känn dig själv” som om den betydde: förvärva vishet genom självanalys. Men för att känna sig själv måste människan veta vad hon har varit, sina latenta möjligheter, fulla meningen med sin inkarnation. Människans omedvetna är hennes kontakt med alla människans världar. Dem lär man icke känna genom självanalys. Och dem måste man känna för att förstå sig själv. Människan är självblind tills hon blivit Människa. Självkännedom förutsätter kunskap om allt annat. Det sista hon lär känna är sig själv.

I sin egocentricitet känner sig människan såsom universums medelpunkt. Allt värderas efter betydelsen för henne själv. Visheten börjar med att hon upphör att vara centrum i sin cirkel och i stället sätter dit ett ideal, icke för att bli idealisk utan för att glömma sig själv.

Livsokunnigheten tror att lyckan består i yttre omständigheter och av yttre ting. För de flesta består lyckan i någon illusion: att vara någonting, kunna någonting, i egen förträfflighet, i ära, rikedom, makt etc. Oförlorbara lyckan består i metodiskt förvärvade förmågan att glömma sin i grunden löjligt obetydliga personlighet med alla dess pockande krav, aldrig tillfredsställda önskingar och otaliga orosanledningar samt i att odla enhetstendensen och leva för ett ideal. Den som jagar efter lyckan, finner den aldrig. Lyckan kommer till den som icke behöver den, som lever för att göra andra lyckliga.

Mystikern tycker sig inte behöva klarhet, kunskap eller visdom, då kärlekens dynamiska energi för honom är drivkraft nog. Men erfarenheten lär genom följderna av ovist kärleks-handlande, att även klokhet och insikt är nödvändiga. Det visar sig ständigt att mänsklig vishet icke är så vis. Därmed begynner jakten efter den sanna visheten, och den fortgår under inkarnationerna, tills individen genom den högre mentalutvecklingen når fram till kausala kunskapens värld och finner att vishetens förutsättning är insikten om allt livs enhet. Vis är endast den som ingått i enheten, enhetens värld. Den kausala kunskapen om verkligheten är icke tillräcklig för människan att alltid kunna leva rätt, handla vist.

Förstajaget kan förvärva kunskap, men vishet är en andrajagets förmåga. Vishet kräver essentialmedvetenhet (intuition i ursprunglig och egentlig mening), enhetsmedvetenhet, kollektivmedvetenhet, gemensamhetsmedvetenhet. Men man är på god väg mot vishet, om man bemödar sig om att praktiskt tillämpa den esoteriska kunskap vi fått och icke nöjer sig med den såsom teoretiskt vetande. Kunskapen utan tillämpning är raka motsatsen till vishet.

Det är brist i tillämpningen, som är grunden till våra fel och brister. Med kunskap följer ansvar, något som de flesta skulle mera beakta, om de kunde studera sina inkarnationer.

Hela levnadsvisheten är det enklaste av allt: Glöm dig själv och lev för något annat än dig själv. Därvid måste man använda sitt sunda förnuft, så att man icke kastar bort sig själv på något som ligger under egna kapaciteten utan lever för det med vilket man bäst kan tjäna mänskligheten, medvetenhetsutvecklingen och enheten. Det är så de stora lever, de i högre riken. Den som ger sitt allt till livet får av livet allt i allt högre potens. Så enkelt kan alla religioners levnadskonst sammanfattas.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2015 – ÅR 66 AQU.
och tackar hjärtligast för det stöd som influtit.**

**Pytagoras:
”Själviskhet och brist på självuppoffring
är de största hindren på vägen till adeptskapet.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!